

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 103

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62
18 marca 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 103/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 103/02	Decyzja Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 2019 r. w sprawie świąt urzędowych i wakacji sądowych	2
---------------	--	---

2019/C 103/03	Przydział wiceprezes do izby w składzie pięciu sędziów	4
---------------	--	---

2019/C 103/04	Przydział wiceprezes i prezesów izb w składzie pięciu sędziów do izb w składzie trzech sędziów	4
---------------	--	---

Sąd

2019/C 103/05	Decyzja Sądu z dnia 27 lutego 2019 r. w sprawie wakacji sądowych	5
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 103/06	Sprawa C-221/18 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. – Électricité de France (EDF) / Komisja Europejska, Republika Francuska Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Pierwsza decyzja Komisji Europejskiej – Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Stwierdzenie nieważności przez Sąd Unii Europejskiej – Utrzymanie w mocy przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – Druga decyzja Komisji – Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności – Artykuł 266 TFUE – Naruszenie powagi rzeczy osądzonej pierwszego wyroku Sądu – Przeinaczenie dowodów – Nieznajomość przez Sąd ciężących na Komisji obowiązków przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia – Brak uzasadnienia – Kwalifikacja środka – Nowa pomoc lub istniejąca pomoc	6
2019/C 103/07	Sprawa C-561/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 4 września 2018 r. – Solvay Chemicals GmbH / Bundesrepublik Deutschland	6
2019/C 103/08	Sprawa C-674/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – EM / TMD Friction GmbH	7
2019/C 103/09	Sprawa C-675/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – FL / TMD Friction EsCo GmbH	9
2019/C 103/10	Sprawa C-719/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 listopada 2018 r. – Vivendi SA / Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni	11
2019/C 103/11	Sprawa C-760/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecja) w dniu 4 grudnia 2018 r. – M.V. i in. / Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”	12
2019/C 103/12	Sprawa C-827/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz (Niemcy) w dniu 24 grudnia 2018 r. – MC / ND	13
2019/C 103/13	Sprawa C-17/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 10 stycznia 2019 r. – Bouygues travaux publics, Elco construct Bucurest, Welbond armatures	14
2019/C 103/14	Sprawa C-19/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 11 stycznia 2019 r. – Państwo Belgijskie / Pantochim SA, w likwidacji	15
2019/C 103/15	Sprawa C-29/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2019 r. – ZP / Bundesagentur für Arbeit	15
2019/C 103/16	Sprawa C-30/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 10 stycznia 2019 r. – Diskrimineringsombudsmannen / Braathens Regional Aviation AB	16
2019/C 103/17	Sprawa C-35/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 21 stycznia 2019 r. –BU / Państwo belgijskie	17
2019/C 103/18	Sprawa C-46/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-316/14, Kurdistan Workers' Party (PKK) / Rada, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej	17
2019/C 103/19	Sprawa C-69/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 listopada 2018 r. w sprawie T-661/16, Credito Fondiario/SRB, wniesione w dniu 29 stycznia 2019 r. przez Credito Fondiario SpA	18

2019/C 103/20	Sprawa C-157/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X / Staatssecretaris van Financiën, przy udziale: Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, Loyens Loeff NV	20
2019/C 103/21	Sprawa C-76/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez: Republikę Francuską	20
2019/C 103/22	Sprawa C-77/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez: Republikę Francuską	20
2019/C 103/23	Sprawa C-79/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez Republikę Francuską	21
2019/C 103/24	Sprawa C-206/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska, popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Francuską	21
2019/C 103/25	Sprawa C-487/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii	21
2019/C 103/26	Sprawa C-685/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandia) – Minister for Justice and Equality / ND	21
Sąd		
2019/C 103/27	Sprawa T-177/16: Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2019 r. – Mema / CPVO (Braeburn 78 (11078)) Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Braeburn 78 (11078) – Wyznaczenie innego urzędu badającego – Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą – Obowiązek uzasadnienia	22
2019/C 103/28	Sprawa T-487/16: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Arango Jaramillo i in. / EBI Służba publiczna – Personel EBI – Emerytury i renty – Nowelizacja z 2008 r. – Podwyżka stóp procentowych składek – Kolejne rozliczenia wynagrodzenia – Brak niekorzystnego aktu – Niedopuszczalność	22
2019/C 103/29	Sprawa T-11/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – RK/Rada Służba publiczna – Urzędnicy – Artykuł 42c regulaminu pracowniczego – Skierowanie na urlop w interesie służby – Równość traktowania – Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek staranności – Odpowiedzialność	23
2019/C 103/30	Sprawa T-117/17: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Proximus / Rada Zamówienia publiczne na usługi – Procedura negocjacyjna – Najkorzystniejsza ekonomicznie oferta – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Zakres uznania instytucji zamawiającej – Zgodność z prawem metody oceny – Zasada należytego zarządzania finansami	24
2019/C 103/31	Sprawa T-166/17: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2019 r. – EKETA / Komisja Klauzula arbitrażowa – Umowa Sensation zawarta w ramach szóstego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez stronę pozwaną z tytułu zwrotu wypłaconych zaliczek – Wiarygodność arkusza czasu pracy – Konflikt interesów	24
2019/C 103/32	Sprawa T-198/17: Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2019 r. – EKETA / Komisja Klauzula arbitrażowa – Umowa Actibio zawarta w ramach siódmego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez stronę pozwaną z tytułu zwrotu wypłaconych zaliczek – Wiarygodność arkusza czasu pracy – Konflikt interesów	25
2019/C 103/33	Sprawa T-215/17: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Pear Technologies / EUIPO – Apple (PEAR) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PEAR – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający jabłko – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	26

2019/C 103/34	Sprawa T-287/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Swemac Innovation/ EUIPO – SWEMAC Medical Appliances (SWEMAC) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy SWEMAC – Firma lub wcześniejsza krajowa nazwa handlowa SWEMAC Medical Appliances AB – Względna podstawa odmowy rejestracji – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Artykuł 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 54 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 61 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001) – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem	27
2019/C 103/35	Sprawa T-290/17: Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Stavvytskyi/ Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Obowiązek uzasadnienia – Zarzut niezgodności z prawem – Zasada proporcjonalności – Podstawa prawna – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada ne bis in idem	27
2019/C 103/36	Sprawa T-336/17: Wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2019 r. – The GB Foods/ EUIPO – Yatecomeré (YATEKOMO) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy YATEKOMO – Graficzny krajowy znak towarowy yatecomeré – Dopuszczalność nowych dowodów w celu potwierdzenia prawdziwości faktu notoryjnego – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	28
2019/C 103/37	Sprawa T-461/17: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – TN/ ENISA Służba publiczna – Personel tymczasowy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o naborze – Stanowisko kierownika wydziału – Umieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Przyjęcie oferty zatrudnienia – Cofnięcie oferty zatrudnienia – Warunki zatrudnienia – Wykazanie odpowiednich cech charakteru – Artykuł 12 WZIP – Oczywisty błąd w ocenie – Przetwarzanie danych osobowych – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność	29
2019/C 103/38	Sprawa T-549/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Duym/Rada Służba publiczna – Urzędnicy – Procedura powołania na stanowisko kierownika wydziału – Ogłoszenie o naborze – Odrzucenie kandydatury – Powołanie innego kandydata – Obowiązek uzasadnienia – Zasada dobrej administracji – Interes służby – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada niedyskryminacji	30
2019/C 103/39	Sprawa T-559/17: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Abdulkarim/ Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności	30
2019/C 103/40	Sprawa T-580/17: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Karp/ Parlament Służba publiczna – Personel kontraktowy – Zaszeregowanie – Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Przedwczesne zażalenie – Nieprawidłowość postępowania poprzedzającego wniesienie skargi – Niedopuszczalność – Autonomiczność środków odwoławczych – Nieprzedłużenie umowy o pracę członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych związane z urlopem macierzyńskim – Obowiązek uzasadnienia – Zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony – Nadużycie prawa – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność	31
2019/C 103/41	Sprawa T-604/17: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Thun/ EUIPO (Poisson) Wzór wspólnotowy – Zarejestrowany wzór wspólnotowy – Brak wniosku o przedłużenie rejestracji – Wykreślenie wzoru po wygaśnięciu rejestracji – Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego – Przesłanki kumulatywne – Obowiązek należytej staranności – Delegowanie uprawnień – Utrata prawa	32
2019/C 103/42	Sprawa T-656/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Sumol + Compal Marcas/ EUIPO – Jacob (Dr. Jacob's essentials) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dr. Jacob's essentials – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy COMPAL ESSENCIAL – Wcześniejsze graficzne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe FRUTA esencial i Compal FRUTA esencial – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]	33
2019/C 103/43	Sprawa T-667/17: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Alkarim for Trade and Industry/ Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności	33

2019/C 103/44	Sprawa T-766/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Di-Ka (Lampe) Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający instalację oświetleniową – Podstawa unieważnienia – Wcześniejszy wzór – Indywidualny charakter – Poinformowany użytkownik – Stopień swobody twórcy – Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002	34
2019/C 103/45	Sprawa T-767/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Briloner Leuchten (Lampe) Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający instalację oświetleniową – Podstawa unieważnienia – Wcześniejszy wzór – Indywidualny charakter – Poinformowany użytkownik – Stopień swobody twórcy – Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002	35
2019/C 103/46	Sprawa T-785/17: Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – İlhan / EUIPO – Time Gate (BIG SAM SPORTSWEAR COMPANY) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy BIG SAM SPORTSWEAR COMPANY – Wcześniejszy słowny znak towarowy SAM – Względna podstawa odmowy rejestracji – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem – Artykuł 54 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 61 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/2001]	36
2019/C 103/47	Sprawa T-789/17: Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – TecAlliance / EUIPO – Siemens (TecDocPower) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TecDocPower – Wcześniejsze, słowny i graficzny, unijne znaki towarowe TECDOC i TecDoc – Względna podstawa odmowy rejestracji – Podobieństwo towarów i usług – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych – Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001)	36
2019/C 103/48	Sprawa T-800/17: Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – Brown Street Holdings / EUIPO – Enesan (FIGHT LIFE) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy FIGHT LIFE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy FIGHT FOR LIFE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001)	37
2019/C 103/49	Sprawa T-79/18: Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Bekat / EUIPO – Borbet (ARBET) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ARBET – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BORBET – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001	38
2019/C 103/50	Sprawa T-88/18: Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2019 r. – Gruppo Armonie / EUIPO (ARMONIE) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ARMONIE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001	38
2019/C 103/51	Sprawa T-97/18: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – DeepMind Technologies / EUIPO (STREAMS) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego STREAMS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Wcześniejsza praktyka EUIPO	39
2019/C 103/52	Sprawa T-181/18: Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – Multifit / EUIPO (TAKE CARE) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego znaku towarowego Unii Europejskiej TAKE CARE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001	39
2019/C 103/53	Sprawa T-256/18: Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Arezzo Indústria e Comércio / EUIPO (SCHUTZ) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SCHUTZ – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	40

2019/C 103/54	Sprawa T-332/18: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Marry Me Group/EUIPO (MARRY ME) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MARRY ME – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001	40
2019/C 103/55	Sprawa T-333/18: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Marry Me Group/EUIPO (marry me) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego marry me – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001	41
2019/C 103/56	Sprawa T-427/18: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Geske / EUIPO (SATISFYERMEN) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SATISFYERMEN – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001	42
2019/C 103/57	Sprawa T-149/16: Postanowienie Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Spliethoff's Bevrachtingskantoor / Komisja Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc finansowa w ramach instrumentu „Łącząc Europę” – Sektor transportu na lata 2014 – 2020 – Zawisłość sporu – Niedopuszczalność	42
2019/C 103/58	Sprawa T-624/16 TO: Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2019 r. – L'Huillier / Gollnisch i Parlament Powództwo osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu – Oddalenie wniosku osoby trzeciej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta – Niedopuszczalność	43
2019/C 103/59	Sprawa T-687/18 R: Postanowienie Sądu z dnia 21 stycznia 2019 r. – Pilatus Bank / EBC Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru	43
2019/C 103/60	Sprawa T-735/18: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Aquind / ACER	44
2019/C 103/61	Sprawa T-741/18: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2018 r. – ZZ / EBC	46
2019/C 103/62	Sprawa T-763/18: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2018– Lazarus Szolgálat és Kereskedelmi / Komisja Europejska	47
2019/C 103/63	Sprawa T-13/19: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2019 r. – Republika Czeska / Komisja	48
2019/C 103/64	Sprawa T-25/19: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – AD / ECHA	49
2019/C 103/65	Sprawa T-31/19: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2019 r. – AF / FRA	50
2019/C 103/66	Sprawa T-32/19: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2019 r. – Harrington Padrón / Rada	50
2019/C 103/67	Sprawa T-38/19: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2019 r. – Portugalia / Komisja	51
2019/C 103/68	Sprawa T-43/19: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2019 r. – WV / ESDZ	52
2019/C 103/69	Sprawa T-47/19: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Dansk Erhverv / Komisja	53
2019/C 103/70	Sprawa T-48/19: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – smart things solutions / EUIPO – Samsung Electronics (smart:)things)	54
2019/C 103/71	Sprawa T-49/19: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – View / EUIPO (CREATE DELIGHTFUL HUMAN ENVIRONMENTS)	55
2019/C 103/72	Sprawa T-50/19: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – Casual Dreams / EUIPO – López Fernández (Dayaday)	55
2019/C 103/73	Sprawa T-51/19: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2019 r. – Laboratorios Ern / EUIPO – SBS Bilimsel Bio Çözümle Sanayi Ve Ticaret (apiheal)	57

2019/C 103/74	Sprawa T-53/19: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. – SBS Bilimsel Çözümler Sanayi Ve Ticaret / EUIPO – Laboratorios Ern (apiheal)	58
2019/C 103/75	Sprawa T-56/17: Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO i in. / SEAE	59
2019/C 103/76	Sprawa T-479/17: Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO / SEAE	59
2019/C 103/77	Sprawa T-727/17: Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PP i in. / SEAE	59
2019/C 103/78	Sprawa T-180/18: Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – VJ / SEAE	60
2019/C 103/79	Sprawa T-494/18: Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO / SEAE	60

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 103/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 93 z 11.3.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 82 z 4.3.2019

Dz.U. C 72 z 25.2.2019

Dz.U. C 65 z 18.2.2019

Dz.U. C 54 z 11.2.2019

Dz.U. C 44 z 4.2.2019

Dz.U. C 35 z 28.1.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

DECYZJA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 lutego 2019 r.

w sprawie świąt urzędowych i wakacji sądowych

(2019/C 103/02)

TRYBUNAŁ,

uwzględniając art. 24 § 2, 4 i 6 regulaminu postępowania,

zważywszy, że na podstawie wskazanego przepisu należy ustanowić wykaz świąt urzędowych i ustalić terminy wakacji sądowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanawia się następujący wykaz świąt urzędowych w rozumieniu art. 24 § 4 i 6 regulaminu postępowania:

- Nowy Rok,
- drugi dzień Wielkiej Nocy,
- 1 maja,
- Wniebowstąpienie Pańskie,
- drugi dzień Zielonych Świątek,
- 23 czerwca,
- 15 sierpnia,
- 1 listopada,
- 25 grudnia,
- 26 grudnia.

Artykuł 2

Na okres od dnia 1 listopada 2019 r. do dnia 31 października 2020 r. ustala się następujące terminy wakacji sądowych w rozumieniu art. 24 § 2 i 6 regulaminu postępowania:

- Boże Narodzenie 2019: od poniedziałku, dnia 23 grudnia 2019 r. do niedzieli, dnia 12 stycznia 2020 r. włącznie,
- Wielkanoc 2020: od poniedziałku, dnia 6 kwietnia 2020 r. do niedzieli, dnia 19 kwietnia 2020 r. włącznie,

— Wakacje letnie 2020: od czwartku, dnia 16 lipca 2020 r. do poniedziałku, dnia 31 sierpnia 2020 r. włącznie.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 lutego 2019 r.

A. CALOT ESCOBAR

Sekretarz

K. LENAERTS

Prezes

Przydział wiceprezes do izby w składzie pięciu sędziów

(2019/C 103/03)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 10 października 2018 r. Trybunał podjął decyzję o przydzieleniu wiceprezes do izby w składzie pięciu sędziów w odniesieniu do wszystkich spraw, w których pełni ona rolę sędziego sprawozdawcy, przekazanych przez Trybunał do rozpoznania w takim właśnie składzie orzekającym.

Na podstawie art. 11 § 1 regulaminu postępowania Trybunał zdecydował o przydzieleniu R. Silvy de Lapuerty do pierwszej izby na okres od 10 października 2018 r. do 6 października 2021 r.

Przydział wiceprezes i prezesów izb w składzie pięciu sędziów do izb w składzie trzech sędziów

(2019/C 103/04)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 26 lutego 2019 r. Trybunał podjął ponadto decyzję o przydzieleniu wiceprezes oraz prezesów izb w składzie pięciu sędziów do izb w składzie trzech sędziów w odniesieniu do wszystkich spraw, w których pełnią oni rolę sędziego sprawozdawcy, przekazanych przez Trybunał do rozpoznania w takim właśnie składzie orzekającym.

Na podstawie art. 11 § 1 regulaminu postępowania Trybunał zdecydował o przydzieleniu R. Silvy de Lapuerty i J. C. Bonichota do szóstej izby, A. Arabadjieva do siódmej izby, A. Prechal do ósmej izby, M. Vilarasa do dziewiątej izby, a E. Regana do dziesiątej izby, na okres od dnia 26 lutego 2019 r. do dnia 6 października 2021 r.

SĄD

DECYZJA SĄDU
z dnia 27 lutego 2019 r.
w sprawie wakacji sądowych
(2019/C 103/05)

SĄD,

uwzględniając art. 41 § 2 regulaminu postępowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na rok sądowy rozpoczynający się w dniu 1 września 2019 r. ustanawia się następujące terminy wakacji sądowych w rozumieniu art. 41 § 2 i 6 regulaminu postępowania:

- Boże Narodzenie 2019: od poniedziałku, dnia 23 grudnia 2019 r. do niedzieli, dnia 12 stycznia 2020 r. włącznie,
- Wielkanoc 2020: od poniedziałku, dnia 6 kwietnia 2020 r. do niedzieli, dnia 19 kwietnia 2020 r. włącznie,
- Wakacje letnie 2020: od czwartku, dnia 16 lipca 2020 r. do poniedziałku, dnia 31 sierpnia 2020 r. włącznie.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 27 lutego 2019 r.

E. COULON
Sekretarz

M. JAEGER
Prezes

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. – Électricité de France (EDF) / Komisja Europejska, Republika Francuska

(Sprawa C-221/18 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Pierwsza decyzja Komisji Europejskiej – Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Stwierdzenie nieważności przez Sąd Unii Europejskiej – Utrzymanie w mocy przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – Druga decyzja Komisji – Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności – Artykuł 266 TFUE – Naruszenie powagi rzeczy osądzonej pierwszego wyroku Sądu – Przeinaczenie dowodów – Nieznajomość przez Sąd ciążących na Komisji obowiązków przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia – Brak uzasadnienia – Kwalifikacja środka – Nowa pomoc lub istniejąca pomoc

(2019/C 103/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Électricité de France (EDF) (przedstawiciel: adwokat M. Debroux)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, B. Stromsky oraz D. Recchia, pełnomocnicy), Republika Francuska

Sentencja

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Électricité de France (EDF) pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 4 września 2018 r. – Solvay Chemicals GmbH / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-561/18)

(2019/C 103/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Solvay Chemicals GmbH

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2019 r. Trybunał (pierwsza izba) rozstrzygnął:

Przepisy art. 49 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ i pkt 20.B załącznika IV do tego rozporządzenia są nieważne w zakresie, w jakim systematycznie włączają do emisji z instalacji produkującej węglan sodowy dwutlenek węgla (CO₂) przeniesiony do innej instalacji do celów produkcji wytrąconego węglanu wapnia, bez względu na to, czy ów dwutlenek węgla zostaje uwolniony do powietrza czy też nie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 181, s. 30

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – EM / TMD Friction GmbH**

(Sprawa C-674/18)

(2019/C 103/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EM

Strona pozwana: TMD Friction GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾ – przy przejęciu zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu na podstawie prawa krajowego, które co do zasady nakazuje stosowanie art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 2001/23/WE również w odniesieniu do praw pracowników do świadczeń związanych z wiekiem, inwalidztwem lub dla pozostających przy życiu członków rodziny w ramach uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w razie przejęcia zakładu – zezwala na ograniczenie polegające na tym, że nabywca nie odpowiada za prawa przysługujące w przyszłości uprawnienia do świadczeń oparte na stażu pracy sprzed wszczęcia postępowania upadłościowego?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy środki konieczne do ochrony interesów pracowników na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w przypadku przejęcia zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu powinny odpowiadać poziomowi ochrony wymaganemu na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy ⁽²⁾?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że środki konieczne do ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych zostały podjęte, jeżeli prawo krajowe przewiduje, że

- zobowiązanie do zagwarantowania w przyszłości pracownikowi objętemu przejęciem zakładu w upadłości świadczenia emerytalnego z uzupełniającego zakładowego lub międzyzakładowego systemu emerytalnego przechodzi co do zasady na nabywcę zakładu,
 - nabywca zakładu odpowiada za przyszłe roszczenia o wypłatę świadczeń emerytalnych w zakresie, w jakim opierają się one na okresach stażu pracy w zakładzie wykazanych po wszczęciu postępowania upadłościowego,
 - określona przez przepisy prawa krajowego instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy nie ma w tym przypadku przejmować odpowiedzialności za część przyszłych roszczeń o wypłatę świadczeń emerytalnych nabytą przed wszczęciem postępowania upadłościowego oraz
 - pracownik może domagać się w postępowaniu upadłościowym dotyczącym zbywcy wartości nabytej przed wszczęciem postępowania upadłościowego części swoich przyszłych roszczeń o wypłatę świadczeń emerytalnych?
- 4) Jeżeli prawo krajowe nakazuje, aby stosować art. 3 i art. 4 dyrektywy 2001/23/WE w przypadku przejęcia zakładu również podczas postępowania upadłościowego, to czy art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE znajduje zastosowanie do praw pracownika przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych, które to prawa powstały już wprawdzie przed wszczęciem postępowania upadłościowego, jednak prowadzą do uzyskania przez pracowników uprawnnień do świadczeń dopiero w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, a zatem dopiero w późniejszym momencie?

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania drugie lub czwarte:

Czy minimalny poziom ochrony, który ma być zagwarantowany przez państwa członkowskie na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, obejmuje również zobowiązanie do zapewnienia praw przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, które w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego zgodnie z prawem krajowym nie były jeszcze nabyte ustawowo oraz które w ogóle są ustawowo nabywane tylko dlatego, że stosunek pracy nie zostaje zakończony w związku z upadłością?

- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:

W jakich okolicznościach straty poniesione przez byłego pracownika w zakresie świadczeń z pracowniczego programu emerytalnego, które spowodowane zostały przez niewypłacalność pracodawcy, mogą zostać uznane za oczywiście nieproporcjonalne, co zobowiązywałoby państwa członkowskie do zagwarantowania w tym zakresie minimalnego poziomu ochrony na podstawie art. 8 dyrektywy 2008/94/WE, chociaż pracownik uzyska co najmniej połowę świadczeń, które będą wynikać z nabytych uprawnień emerytalnych?

- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:

Czy wymagana na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) lub art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE – równoważna ochronie z art. 8 dyrektywy 2008/94/WE – ochrona praw pracownika przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych jest zagwarantowana również wtedy, gdy wynika ona nie z prawa krajowego, lecz tylko z bezpośredniego zastosowania art. 8 dyrektywy 2008/94/WE?

- 8) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie siódme:

Czy art. 8 dyrektywy 2008/94/WE również wtedy wywołuje skutek bezpośredni, tak że może się na niego powoływać pracownik przed sądem krajowym, jeżeli otrzymuje on wprawdzie co najmniej połowę świadczeń, które wynikają z jego nabytych roszczeń emerytalnych, jednak jego straty poniesione wskutek niewypłacalności pracodawcy należy uznać za nieproporcjonalne?

- 9) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie ósme:

Czy instytucja zorganizowana na podstawie przepisów prawa prywatnego, ustanowiona przez państwo członkowskie – w sposób bezwzględnie wiążący dla pracodawców – jako instytucja zabezpieczenia pracowniczych programów emerytalnych na wypadek upadłości pracodawcy, która podlega państwowemu nadzorowi finansowemu, jak również która pobiera od pracodawców na podstawie prawa publicznego składki niezbędne w celu ukonstytuowania zabezpieczenia emerytalnego na wypadek upadłości pracodawcy oraz, tak jak organ administracji, może wydać akt administracyjny, spełniając przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jest organem władzy publicznej tego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – FL / TMD Friction EsCo GmbH**

(Sprawa C-675/18)

(2019/C 103/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FL

Strona pozwana: TMD Friction EsCo GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ – przy przejęciu zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu na podstawie prawa krajowego, które co do zasady nakazuje stosowanie art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 2001/23/WE również w odniesieniu do praw pracowników do świadczeń związanych z wiekiem, inwalidztwem lub dla pozostających przy życiu członków rodziny w ramach uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w razie przejęcia zakładu – zezwala na ograniczenie polegające na tym, że nabywca nie odpowiada za prawa przysługujące w przyszłości uprawnienia do świadczeń oparte na stażu pracy sprzed wszczęcia postępowania upadłościowego?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy środki konieczne do ochrony interesów pracowników na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w przypadku przejęcia zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu powinny odpowiadać poziomowi ochrony wymaganemu na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽²⁾?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że środki konieczne do ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych zostały podjęte, jeżeli prawo krajowe przewiduje, że

- zobowiązanie do zagwarantowania w przyszłości pracownikowi objętemu przejęciem zakładu w upadłości świadczenia emerytalnego z uzupełniającego zakładowego lub międzyzakładowego systemu emerytalnego przechodzi co do zasady na nabywcę zakładu,
- nabywca zakładu odpowiada za prawa przysługujące w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, których wysokość zostaje określona między innymi według długości stażu pracy i wynagrodzenia za pracę w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, w zakresie, w jakim opierają się one na okresach stażu pracy w zakładzie wykazanych po wszczęciu postępowania upadłościowego,
- określona przez przepisy prawa krajowego instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy ma w tym przypadku przejmować odpowiedzialność za nabytą przed wszczęciem postępowania upadłościowego część praw przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych w zakresie, w jakim oblicza się ją w zależności od wynagrodzenia pobieranego przez pracownika w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego, oraz

- ani nabywca, ani instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy nie odpowiadają za podwyższenie praw przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, które następuje wskutek podwyżek wynagrodzenia za pracę mających miejsce wprawdzie po wszczęciu postępowania upadłościowego, lecz odnoszących się do okresów stażu pracy ukończonych przed chwilą tego wszczęcia,
 - pracownik może jednak domagać się w postępowaniu upadłościowym dotyczącym zbywcy różnicy w wartości swoich praw przyznających uprawnienia do świadczeń w przyszłości?
- 4) Jeżeli prawo krajowe nakazuje, aby stosować art. 3 i art. 4 dyrektywy 2001/23/WE w przypadku przejęcia zakładu również podczas postępowania upadłościowego, to czy art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE znajduje zastosowanie do praw pracownika przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych, które to prawa powstały już wprawdzie przed wszczęciem postępowania upadłościowego, jednak prowadzą do uzyskania przez pracowników uprawnień do świadczeń dopiero w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, a zatem dopiero w późniejszym momencie?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania drugie lub czwarte:
- Czy minimalny poziom ochrony, który ma być zagwarantowany przez państwa członkowskie na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, obejmuje również część nabytego w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego prawa przyznającego w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, która powstaje tylko dlatego, że stosunek pracy nie zostaje zakończony w związku z upadłością?
- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- W jakich okolicznościach straty poniesione przez byłego pracownika w zakresie świadczeń z pracowniczego programu emerytalnego, które spowodowane zostały przez niewypłacalność pracodawcy, mogą zostać uznane za oczywiście nieproporcjonalne, co zobowiązywałoby państwa członkowskie do zagwarantowania w tym zakresie minimalnego poziomu ochrony na podstawie art. 8 dyrektywy 2008/94/WE, chociaż były pracownik uzyskuje co najmniej połowę świadczeń wynikających z nabytych uprawnień emerytalnych?
- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- Czy wymagana na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) lub art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE – równoważna ochronie z art. 8 dyrektywy 2008/94/WE – ochrona praw pracownika przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych jest zagwarantowana również wtedy, gdy wynika ona nie z prawa krajowego, lecz tylko z bezpośredniego zastosowania art. 8 dyrektywy 2008/94/WE?
- 8) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie siódme:
- Czy art. 8 dyrektywy 2008/94/WE również wtedy wywołuje skutek bezpośredni, tak że może się na niego powoływać pracownik przed sądem krajowym, jeżeli otrzymuje on wprawdzie co najmniej połowę świadczeń, które wynikają z jego nabytych roszczeń emerytalnych, jednak jego straty poniesione wskutek niewypłacalności pracodawcy należy uznać za nieproporcjonalne?
- 9) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie ósme:

Czy instytucja zorganizowana na podstawie przepisów prawa prywatnego, ustanowiona przez państwo członkowskie – w sposób bezwzględnie wiążący dla pracodawców – jako instytucja zabezpieczenia pracowniczych programów emerytalnych na wypadek upadłości pracodawcy, która podlega państwowemu nadzorowi finansowemu, jak również która pobiera od pracodawców na podstawie prawa publicznego składki niezbędne w celu ukonstytuowania zabezpieczenia emerytalnego na wypadek upadłości pracodawcy oraz, tak jak organ administracji, może wydać akt administracyjny, spełniając przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jest organem władzy publicznej tego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 listopada 2018 r. – Vivendi SA / Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-719/18)

(2019/C 103/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vivendi SA

Strona przeciwna: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo iż do kompetencji państw członkowskich należy ustalenie, czy przedsiębiorstwa mają pozycję dominującą (a w konsekwencji nałożenie na nie konkretnych obowiązków), jest czy też nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z zasadą swobody przepływu kapitału ustanowioną w art. 63 TFUE, przepis określony w art. 43 ust. 11 decreto legislativo nr 177 z dnia 31 lipca 2005 r., w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „przedsiębiorstwa, w tym za pośrednictwem spółek zależnych lub spółek powiązanych, których dochody w sektorze łączności elektronicznej, zgodnie z definicją zawartą w art. 18 decreto legislativo nr 259 z dnia 1 sierpnia 2003 r., są wyższe niż 40 procent całkowitych dochodów tego sektora, nie mogą osiągnąć w zintegrowanym systemie łączności dochodów przekraczających 10 procent wspomnianego systemu”, w zakresie, w jakim – poprzez odniesienie do art. 18 Codice delle comunicazioni elettroniche (kodeksu łączności elektronicznej) – ogranicza się rozpatrywany sektor do rynków, które podlegają regulacji ex ante, pomimo powszechnie znanego faktu, że informacje, (których pluralizm jest celem przepisu), są w coraz większym stopniu przekazywane za pośrednictwem internetu, komputerów osobistych i telefonów komórkowych, co powoduje, iż nieuzasadnione może być wyłączenie z sektora, w szczególności usług detalicznych telefonii komórkowej tylko dlatego, że są one świadczone w warunkach pełnej konkurencji? W odniesieniu do powyższego należy również wziąć pod uwagę okoliczność, że Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni wyznaczył granice sektora łączności elektronicznej w celu zastosowania wyżej wymienionego art. 43 ust. 11 w ramach rozpatrywanego postępowania, biorąc pod uwagę jedynie rynki, na których przeprowadzono co najmniej jedną analizę od chwili wejścia w życie Codice delle comunicazioni elettroniche, to znaczy od 2003 r. do chwili obecnej, oraz dochody uzyskane od ostatniej oceny zysku przeprowadzonej w 2015 r.?
- 2) Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, o których mowa w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 15-16 dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej], mające na celu ochronę pluralizmu i wolności słowa, a także ustanowiona w prawie Unii zasada proporcjonalności, stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu prawa krajowego dotyczącego audiowizualnych i radiofonicznych usług medialnych, takiego jak przepis prawa włoskiego zawarty w art. 43 ust. 11 i 14, zgodnie z którym dochody, które są istotne dla określenia drugiego progu w wysokości 10 %, mają również zastosowanie do przedsiębiorstw niebędących spółkami zależnymi lub spółkami podlegającymi wpływowi dominującemu, lecz tylko „spółkami powiązanymi” w rozumieniu art. 2359 kodeksu cywilnego (przywołanego w art. 43 ust. 14), nawet jeżeli nie ma możliwości wywierania na te spółki jakiegokolwiek wpływu pod względem rozpowszechniania informacji?

- 3) Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług ustanowione w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 15-16 dyrektywy 2002/21/WE, zasady dotyczące ochrony pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowym i telewizyjnym, o których mowa w dyrektywie 2010/13/UE ⁽¹⁾ o audiowizualnych usługach medialnych i w dyrektywie 2002/21/WE, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak decreto legislativo 177/2005, który w art. 43 ust. 9 i 11 nakłada bardzo różne progi (odpowiednio 20 % i 10 %) na „podmioty zobowiązane do wpisania się do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, utworzonego na podstawie art. 1 ust. 6 lit. a) pkt 5 ustawy nr 249 z dnia 31 lipca 1997 r.” [to znaczy na podmioty, które otrzymały koncesję lub zezwolenie wydane na podstawie obowiązujących przepisów przez Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni lub inny właściwy organ administracji, a także na przedsiębiorstwa świadczące usługi reklamowe, przedsiębiorstwa wydawnicze itd., o których mowa w ust. 9 w odniesieniu do przedsiębiorstw działających w sektorze łączności elektronicznej, jak wcześniej określono (w ust. 11)]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio
Lasithiou (Grecja) w dniu 4 grudnia 2018 r. – M.V. i in. / Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.)
„Dimos Agiou Nikolaou”**

(Sprawa C-760/18)

(2019/C 103/11)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecja)

Strony

Strona skarżąca: M.V. i in.

Strona pozwana: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia przepisów prawa krajowego transponujących porozumienie ramowe do krajowego porządku prawnego, wykluczająca z definicji „kolejnych” umów o pracę na czas określony, w rozumieniu klauzuli 1 i 5 pkt 2 porozumienia ramowego, automatyczne przedłużenie umów o pracę na czas określony pracowników zatrudnionych w sektorze oczyszczania miasta, na mocy wyraźnego przepisu prawa krajowego, jakim jest art. 167 ustawy nr 4099/2012, z uwagi na to że nie stanowi ono zawarcia w formie pisemnej nowej umowy o pracę na czas określony, lecz przedłuża czas obowiązywania zawartej już umowy o pracę, narusza cel i skuteczność porozumienia ramowego z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) [Dz.U. 1999, L 175 s.43]?

- 2) Czy w przypadku ustanowienia i stosowania praktyki przy zatrudnianiu pracowników w sektorze oczyszczania miasta pozostającej w sprzeczności ze środkami zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, przewidzianymi w przepisach transponujących do prawa krajowego klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego, obowiązek spoczywający na sądzie krajowym dokonania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii obejmuje także stosowanie przepisu prawa krajowego, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920, jako równoważnego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, który umożliwiłby prawidłową klasyfikację prawną kolejnych umów o pracę na czas określony wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy stanowiłaby nadmierne ograniczenie spoczywającego na sądzie krajowym obowiązku dokonania wykładni prawa krajowego w zgodzie z prawem Unii, sytuacja, w której norma rangi konstytucyjnej, jaką jest art. 103 ust. 7 i 8 konstytucji greckiej, znolizowanej w 2001 r., wprowadza całkowity zakaz przekształcania w sektorze publicznym umów o pracę na czas określony zawartych pod rządami tegoż przepisu w umowy o pracę na czas nieokreślony, uniemożliwiając stosowanie równoważnego krajowego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920 i znosząc w ten sposób możliwość prawnego uznania w toku postępowania sądowego za umowy o pracę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta także w przypadku gdy umowy te mają na celu zaspokajanie stałych i długookresowych potrzeb?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz
(Niemcy) w dniu 24 grudnia 2018 r. – MC / ND**

(Sprawa C-827/18)

(2019/C 103/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kamenz (Niemcy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MC

Strona pozwana: ND

Pytania prejudycjalne

Czy dochodzona sporna wierzytelność główna w wysokości 535,00 EUR oparta na umowie sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 10 lutego 2016 r. dotyczącej kupna mieszkania położnego w Großröhrsdorf, miejscowości należącej do okręgu Amtsgericht Kamenz (sądu rejonowego w Kamenz), wynikająca konkretnie z przeniesienia na powoda posiadania i używania tego mieszkania w dniu 1 kwietnia 2016 r. na mocy § 6 wspomnianej umowy i dotycząca zapłaty czynszu, który najemca wspomnianego mieszkania uiścił jeszcze na rzecz pozwanej w dniu 1 kwietnia 2016 r., stanowi sprawę w rozumieniu art. 22 konwencji z Lugano⁽¹⁾, której przedmiotem jest zapłata prawa rzeczowego na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości, bądź czy jurysdykcję sądu niemieckiego należy wywieść z innego postanowienia konwencji z Lugano, czy też uzasadniona jest jurysdykcja sądu szwajcarskiego właściwego dla miejsca zamieszkania pozwanej (art. 2 ust. 1 w związku z art. 5 pkt 1 konwencji z Lugano)?

⁽¹⁾ Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 października 2007 r. („konwencja z Lugano II”; Dz.U. 2009, L 147, s. 5).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 10 stycznia 2019 r. – Bouygues travaux publics, Elco construct Bucarest, Welbond armatures**

(Sprawa C-17/19)

(2019/C 103/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę: Bouygues travaux publics, Elco construct Bucarest, Welbond armatures

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽¹⁾, zmieniony i zaktualizowany przez rozporządzenie Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. ⁽²⁾, zmienione przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r. ⁽³⁾ i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie E 101 wydane przez instytucję wyznaczoną przez organ właściwy państwa członkowskiego na podstawie art. 14 ust. 1 i art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r. lub zaświadczenie A1 wydane na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego mają skutek wiążący dla sądów państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, do celów ustalenia ustawodawstwa właściwego nie tylko w odniesieniu do systemu zabezpieczenia społecznego, lecz również do prawa pracy, gdy ustawodawstwo to określa obowiązki nałożone na pracodawcę i prawa przysługujące pracownikom, przez co po rozpatrzeniu argumentów stron sądy te mogą nie uwzględnić tych zaświadczeń wyłącznie wtedy, gdy w świetle oceny konkretnych dowodów uzyskanych w toku dochodzenia, pozwalających stwierdzić, że wspomniane zaświadczenia zostały uzyskane w sposób noszący znamiona oszustwa lub powołano się na nie w sposób noszący znamiona oszustwa, a instytucja wydająca, do której zwrócono się w tej sprawie, nie uwzględniła [tego], w rozsądnym terminie, ustalą istnienie nadużycia polegającego, od strony przedmiotowej – na naruszeniu warunków określonych w jednym z dwóch przywołanych przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 883/2004, a od strony podmiotowej – na zamiarze podejrzanego obejścia lub pominięcia warunków wystawienia opisanego zaświadczenia w celu uzyskania związanej z tym korzyści?

⁽¹⁾ Dz.U. L 74, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. zmieniające i uaktualniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 28, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 117, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia)
w dniu 11 stycznia 2019 r. – Państwo Belgijskie / Pantochim SA, w likwidacji**

(Sprawa C-19/19)

(2019/C 103/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: État belge

Druga strona postępowania kasacyjnego: Pantochim SA, w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- Czy przepis, zgodnie z którym wierzytelności będące przedmiotem wniosku o odzyskanie „traktowane są jak wierzytelności państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący”, jak przewidziano w art. 6 [akapit drugi] dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń ⁽¹⁾, który zastąpił art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych środków ⁽²⁾, należy rozumieć w ten sposób, iż wierzytelności wnoszącego państwa uznawane są za wierzytelności państwa współpracującego, tak że wierzytelności państwa wnoszącego stają się wierzytelnościami państwa współpracującego?
- Czy pojęcie „przywileju”, o którym mowa w art. 10 dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. oraz, przed jej kodyfikacją, w art. 10 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r., należy rozumieć jako preferencyjne traktowanie wierzytelności, które oznacza, że tym wierzytelnościom przysługuje prawo pierwszeństwa w stosunku do innych konkurujących wierzytelności lub jako każdy mechanizm, który ma na celu doprowadzenie, w przypadku konkurujących ze sobą wierzytelności, do uprzywilejowanej zapłaty wierzytelności?

Czy przysługujące organom podatkowym uprawnienie do przeprowadzenia kompensacji, na warunkach określonych w art. 334 ustawy programowej z dnia 27 listopada 2004 r., w przypadku konkurujących ze sobą wierzytelności, należy uznać za przywilej w rozumieniu art. 10 wspomnianych wyżej dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. L 150, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, s. 18. W dyrektywie 2008/55/WE wskazano (przypis 3), że pierwotny tytuł dyrektywy został zmieniony dyrektywą 79/1071/EWG (Dz.U. L 331, s. 10), dyrektywą 92/12/EWG (Dz.U. L 76, s. 1) oraz dyrektywą 2001/44/WE (Dz.U. L 175, s. 17).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht
(Niemcy) w dniu 16 stycznia 2019 r. – ZP / Bundesagentur für Arbeit**

(Sprawa C-29/19)

(2019/C 103/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZP

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) 883/2004 ⁽¹⁾ w związku z art. 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku bezrobocia pracownika właściwa instytucja państwa członkowskiego zamieszkania powinna ustalić wysokość świadczeń na podstawie wysokości „wynagrodzenia”, które dana osoba „otrzymywała” w okresie ostatniego zatrudnienia na terytorium działania tej instytucji, również wtedy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do właściwej instytucji przy obliczaniu wysokości zasiłku dla bezrobotnych nie można uwzględnić tego wynagrodzenia ze względu na niewystarczającą długość jego pobierania, a zamiast tego przewidziano fikcyjne wyliczenie wysokości świadczeń?
- 2) Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) 883/2004 w związku z art. 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku bezrobocia pracownika właściwa instytucja państwa członkowskiego zamieszkania powinna ustalić wysokość świadczeń na podstawie wysokości „wynagrodzenia”, które dana osoba „otrzymywała” w okresie ostatniego zatrudnienia na terytorium działania tej instytucji, również wtedy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do właściwej instytucji przy obliczaniu wysokości zasiłku dla bezrobotnych nie można włączyć tego wynagrodzenia do okresu odniesienia jako podstawy wyliczenia wysokości świadczeń ze względu na nierozliczenie go w terminie, a zamiast tego przewidziano fikcyjne wyliczenie świadczeń?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 10 stycznia 2019 r. – Diskrimineringsombudsmannen / Braathens Regional Aviation AB**

(Sprawa C-30/19)

(2019/C 103/16)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Diskrimineringsombudsmannen

Druga strona postępowania: Braathens Regional Aviation AB

Pytania prejudycjalne

Czy w sprawie dotyczącej naruszenia zakazu ustanowionego w dyrektywie 2000/43/WE ⁽¹⁾, w której osoba pokrzywdzona domaga się odszkodowania za dyskryminację, państwo członkowskie, na wniosek pokrzywdzonego, musi zawsze zbadać, czy doszło do dyskryminacji — a w stosownym wypadku stwierdzić, że do niej doszło — bez względu na to, czy osoba oskarżona o dyskryminację przyznała, że dyskryminacja wystąpiła, aby wymóg stosowania skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, określony w art. 15 można było uznać za spełniony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 21 stycznia 2019 r. –BU / Państwo belgijskie

(Sprawa C-35/19)

(2019/C 103/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Strona przeciwna: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy art. 38 § 1 pkt 4 C.I.R./92 narusza art. 45 i nast. (swobodny przepływ pracowników) oraz art. 56 i nast. (swobodę świadczenia usług) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie, w jakim zwalnia z opodatkowania zasiłki z tytułu niepełnosprawności wyłącznie wówczas, gdy wspomniane zasiłki są wypłacane przez skarb państwa, czyli państwo belgijskie, na podstawie ustawodawstwa belgijskiego, prowadząc tym samym do dyskryminacji pomiędzy podatnikiem mającym miejsce zamieszkania w Belgii i otrzymującym zasiłki z tytułu niepełnosprawności wypłacane przez państwo belgijskie na podstawie ustawodawstwa tego państwa, które są zwolnione z opodatkowania, a podatnikiem mającym miejsce zamieszkania w Belgii, który otrzymuje zasiłki mające na celu zrekompensowanie niepełnosprawności, wypłacane przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, które to zasiłki nie podlegają zwolnieniu?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-316/14, Kurdistan Workers' Party (PKK) / Rada, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-46/19 P)

(2019/C 103/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, S. Van Overmeire, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kurdistan Workers' Party (PKK), Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w odniesieniu do kwestii stanowiących przedmiot odwołania i oddalenie skargi wniesionej przez PKK oraz
- obciążenie PKK kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu odwoławczym i w sprawie T-316/14.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo w następujących kwestiach:

- zarzut pierwszy: Sąd nieprawidłowo zakwalifikował zaskarżone decyzje jako decyzje objęte wyłączeniem art. 1 ust. 6 ⁽¹⁾;
- zarzut drugi: Sąd błędnie uznał, że decyzje Stanów Zjednoczonych nie mogły stanowić podstawy pierwotnego umieszczenia w wykazie;
- zarzut trzeci: Sąd błędnie uznał, że Rada nie wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem decyzje Stanów Zjednoczonych oraz decyzja ministra spraw wewnętrznych Zjednoczonego Królestwa stanowiły decyzje właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB;
- zarzut czwarty: Sąd niewłaściwie zastosował w niniejszej sprawie pkt 55 wyroku LTTE, wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości ⁽²⁾;
- zarzut piąty: Sąd niewłaściwie zastosował w niniejszej sprawie pkt 71 wyroku LTTE;
- zarzut szósty: Sąd niewłaściwie zastosował art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB i pkt 55 wyroku LTTE;
- zarzut siódmy: Sąd błędnie uznał, że Rada nie mogła odpowiedzieć na pismo PKK w swoim własnym piśmie z dnia 27 marca 2015 r.

⁽¹⁾ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 93).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 listopada 2018 r. w sprawie T-661/16, Credito Fondiario/SRB, wniesione w dniu 29 stycznia 2019 r. przez Credito Fondiario SpA

(Sprawa C-69/19 P)

(2019/C 103/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Credito Fondiario SpA (przedstawiciele: adwokaci F. Sciaudone, F. Iacovone, S. Frazzani, A. Neri)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Interwenienci: Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie SRB kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w sprawie T-661/16;
- tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego postanowienia w części, w której Credito Fondiario została obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez SRB, oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji według względów słuszności.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie jest obarczone licznymi błędami, które stanowią zarówno błędy co do prawa, jak i błędy proceduralne.

I. Błędna kwalifikacja okoliczności faktycznych. Brak uzasadnienia

Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych w rozumieniu orzecznictwa, które przewiduje, że w braku publikacji lub notyfikacji termin na wniesienie skargi rozpoczyna swój bieg od momentu, gdy zainteresowana osoba uzyskała pełną wiedzę o treści i uzasadnieniu danego aktu, pod warunkiem że zażądała pełnej treści w rozsądnym terminie.

W szczególności Sąd błędnie przyjął, że wnosząca odwołanie dowiedziała się o dwóch decyzjach SRB za pośrednictwem dwóch zawiadomień Banca d'Italia z dnia 3 i 27 maja 2016 r. Ponadto Sąd błędnie przyjął, że wnosząca odwołanie nie podjęła działań w rozsądnym terminie w celu otrzymania obu decyzji SRB. Sąd nie uwzględnił należycie kontekstu niepewności prawnej. W konsekwencji Sąd błędnie stwierdził wniesienie skargi z przekroczeniem terminu w świetle szczególnych okoliczności sprawy.

II. Błędna interpretacja i zastosowanie orzecznictwa dotyczącego „rozsądnego terminu”

Ocena Sądu, według której skarga została wniesiona z przekroczeniem terminu jest również obciążona błędną interpretacją (a w konsekwencji błędnym zastosowaniem w sprawie) orzecznictwa dotyczącego rozsądnego terminu, w jakim osoba zainteresowana powinna podjąć działanie w celu otrzymania decyzji podlegającej zaskarżeniu.

III. Naruszenie praw wnoszącej odwołanie do obrony. Naruszenie i błędne zastosowanie art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem

Mimo iż Sąd zastosował liczne środki dowodowe i środki organizacji postępowania, to nie wezwał stron do przedstawienia swoich uwag w kwestii, czy skarga została wniesiona w terminie. Sąd po raz pierwszy zbadał kwestię terminu w postanowieniu, i oparł się na niej w celu odrzucenia skargi, nie umożliwiając stronom, w szczególności wnoszącej odwołanie, podniesienia argumentów i zakwestionowania tego aspektu.

Ponadto Sąd wydał postanowienie na podstawie art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, mimo iż z różnych względów było oczywiste, że względ niedopuszczalności, na którym zostało oparte postanowienie o odrzuceniu skargi, nie był oczywisty.

W konsekwencji Sąd naruszył prawa wnoszącej odwołanie do obrony.

IV. Błędna ocena niedopuszczalności wniosku złożonego na podstawie art. 277 TFUE

Błędna ocena przez Sąd niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności automatycznie prowadzi do bezprawności postanowienia w części, w której Sąd stwierdził niedopuszczalność wniosku wnoszącej odwołanie o stwierdzenie bezprawności rozporządzenia nr 2015/63⁽¹⁾. Sąd uznał bowiem, że drugi wniosek musiał być wnioskiem pomocniczym względem głównego wniosku o stwierdzenie nieważności, oraz że w konsekwencji oczywista niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności automatycznie skutkuje oczywistą niedopuszczalnością wniosku o stwierdzenie bezprawności rozporządzenia nr 2015/63.

V. Błędna ocena dotycząca rozstrzygnięcia o kosztach. Naruszenie i błędne zastosowanie art. 134 i 135 regulaminu postępowania

Tytułem ewentualnym wnosząca odwołanie kwestionuje postanowienie w zakresie, w jakim Sąd zasądził od niej koszty poniesione przez SRB.

Zdaniem wnoszącej odwołanie, ze względów słuszności Sąd powinien był zastosować art. 135 regulaminu postępowania i art. 135 § 1 regulaminu postępowania, lub w razie potrzeby obciążyć SRB przynajmniej częścią kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w rozumieniu art. 135 § 2 regulaminu postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X / Staatssecretaris van Financiën, przy udziale: Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, Loyens Loeff NV

(Sprawa C-157/17) ⁽¹⁾

(2019/C 103/20)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez: Republikę Francuską

(Sprawa C-76/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/21)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez: Republikę Francuską

(Sprawa C-77/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/22)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii, popierana przez Republikę Francuską

(Sprawa C-79/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/23)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska, popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Francuską

(Sprawa C-206/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/24)

Język postępowania: polski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 grudnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii

(Sprawa C-487/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/25)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 17.9.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandia) – Minister for Justice and Equality / ND

(Sprawa C-685/18) ⁽¹⁾

(2019/C 103/26)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 14.1.2019.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2019 r. – Mema / CPVO (Braeburn 78 (11078))

(Sprawa T-177/16) ⁽¹⁾

Odmiany roślin – Wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin dla odmiany Braeburn 78 (11078) – Wyznaczenie innego urzędu badającego – Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą – Obowiązek uzasadnienia

(2019/C 103/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mema GmbH LG (Terlan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci B. Breitinger i S. Kirschstein Freund)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad, F. Mattina, O. Lamberti i U. Braun-Mlodecka, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. von Mühlendahl i H. Hartwiga)

Przedmiot

Skarga na decyzję Izby Odwoławczej CPVO z dnia 15 grudnia 2015 r. (sprawa A 001/2015) dotyczącą wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin odmianie Braeburn 78.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) z dnia 15 grudnia 2015 r. (sprawa A 001/2015), dotyczącej wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmiany roślin Braeburn 78.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) CPVO zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Arango Jaramillo i in. / EBI

(Sprawa T-487/16) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Personel EBI – Emerytury i renty – Nowelizacja z 2008 r. – Podwyżka stóp procentowych składek – Kolejne rozliczenia wynagrodzenia – Brak niekorzystnego aktu – Niedopuszczalność

(2019/C 103/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Oscar Orlando Arango Jaramillo (Luksemburg, Luksemburg) i 33 pozostałych skarżących wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci B. Cortese, C. Cortese i F. Spitaleri)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: początkowo C. Gómez de la Cruz, T. Gilliams i G. Nuvoli, następnie T. Gilliams, G. Faedo i J. Klein, pełnomocnicy, wspomagani przez P.E. Partscha)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o, po pierwsze, stwierdzenie nieważności „decyzji” EBI zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących za luty 2011 r. o podwyższeniu stóp procentowych składek do systemu emerytalnego z 9 na 10 % et, a po drugie, o zasądzenie od EBI zapłaty symbolicznego 1 EUR tytułem zadośćuczynienia krzywdzie doznanej przez skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Oscar Orlando Arango Jaramillo i pozostali pracownicy Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) wymienieni w załączniku do wyroku pokrywają własne koszty i zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez EBI.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011. (skarga początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-58/11, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – RK/Rada

(Sprawa T-11/17) (¹)

Służba publiczna – Urzędnicy – Artykuł 42c regulaminu pracowniczego – Skierowanie na urlop w interesie służby – Równość traktowania – Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek staranności – Odpowiedzialność

(2019/C 103/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RK (przedstawiciele: adwokaci, początkowo L. Levi i A. Tymen, następnie L. Levi)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Troupiotis i J. A. Steele, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca po pierwsze, do stwierdzenia nieważności nieopatrzonej datą decyzji Rady o skierowaniu skarżącej na urlop w interesie służby w oparciu o art. 42c Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz w stosownym wypadku, decyzji z dnia 27 września 2016 r. oddalającej zażalenie złożone przez skarżącą a po drugie, do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżąca w swej ocenie poniosła.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) RK pokrywa 80 % swoich kosztów postępowania.

- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa swoje koszty postępowania oraz 20 % kosztów poniesionych przez RK.
- 4) Parlament Europejski pokrywa własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Proximus / Rada

(Sprawa T-117/17) ⁽¹⁾

Zamówienia publiczne na usługi – Procedura negocjacyjna – Najkorzystniejsza ekonomicznie oferta – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Zakres uznania instytucji zamawiającej – Zgodność z prawem metody oceny – Zasada należytego zarządzania finansami

(2019/C 103/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Proximus SA/NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat B. Schutyser)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Jaume i S. Cholakova, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów P. de Bandta, P. Teerlincka i M. Gherghinaru)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 23 grudnia 2016 r. o udzieleniu innemu oferentowi zamówienia dotyczącego umowy ramowej na świadczenie usług w dziedzinie cyberbezpieczeństwa [poufne].

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Proximus SA/NV zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2019 r. – EKETA / Komisja

(Sprawa T-166/17) ⁽¹⁾

Klauzula arbitrażowa – Umowa Sensation zawarta w ramach szóstego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez stronę pozwaną z tytułu zwrotu wypłaconych zaliczek – Wiarygodność arkuszy czasu pracy – Konflikt interesów

(2019/C 103/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A Katsimerou, O. Verheecke i J. Estrada de Solà, następnie A Katsimerou, A. Kyratsou i O. Verheecke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia, po pierwsze, że wierzytelność zawarta w nocie obciążeniowej Komisji nr 3241615291 z dnia 29 listopada 2016 r., zgodnie z którą skarżący powinien zwrócić jej kwotę 197 799,52 EUR odpowiadającą subwencji otrzymanej przez niego z tytułu badań nad projektem badawczym Sensation, jest – w odniesieniu do kwoty 179 101,34 EUR – bezpodstawną, a po drugie, że sporna kwota odpowiada kosztom kwalifikowalnym, do których zwrotu skarżący nie jest zobowiązany.

Sentencja

- 1) Komisja Europejska zapłaci Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) po pierwsze kwotę 19 522,57 EUR odpowiadającą kosztom kwalifikowalnym personelu, powiększoną o związane z nimi koszty pośrednie i o odsetki za zwłokę od tej kwoty w wysokości 3,50 % od dnia 12 maja 2017 r. do czasu całkowitej zapłaty tej kwoty, po drugie odsetki za zwłokę od kwoty 2 950 EUR w wysokości 3,50 % liczone od dnia 12 maja 2017 r. do dnia 28 listopada 2017 r. i po trzecie odsetki za zwłokę od kwoty 8 988,21 EUR w wysokości 3,50 % liczone od dnia 12 maja 2017 r. do czasu całkowitej zapłaty tej kwoty w dniu 2 października 2017 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EKETA pokrywa własne koszty i dziewięć dziesiątych kosztów poniesionych przez Komisję, która pokrywa jedną dziesiątą własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2019 r. – EKETA / Komisja
(Sprawa T-198/17) (¹)

Klauzula arbitrażowa – Umowa Actibio zawarta w ramach siódmego programu ramowego – Koszty kwalifikowalne – Nota obciążeniowa wystawiona przez stronę pozwaną z tytułu zwrotu wypłaconych zaliczek – Wiarygodność arkuszy czasu pracy – Konflikt interesów

(2019/C 103/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Katsimerou, A. Kyratsou i O. Verheecke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia, po pierwsze, że wierzytelność zawarta w nocie obciążeniowej Komisji nr 3241615335 z dnia 29 listopada 2016 r., zgodnie z którą skarżący powinien zwrócić jej kwotę 38 241 EUR odpowiadającą subwencji otrzymanej przez niego z tytułu badań nad projektem Actibio, jest bezpodstawną w odniesieniu do kwoty 9 353,56 EUR, a po drugie, że kwota ta stanowi koszty kwalifikowalne, do których zwrotu skarżący nie jest zobowiązany.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)* zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Pear Technologies / EUIPO – Apple (PEAR)

(Sprawa T-215/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PEAR – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający jabłko – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 103/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pear Technologies Ltd (Makau, Chiny) (przedstawiciele: J. Coldham, solicitor, i E. Himsworth, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Fischer i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Apple Inc. (Cupertino, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: J. Olsen i P. Andreottola, solicitors, oraz G. Tritton, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2017 r. (sprawa R 860/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Apple a Pear Technologies.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 18 stycznia 2017 r. (sprawa R 860/2016-5).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Pear Technologies Ltd.
- 3) Apple Inc. pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Pear Technologies Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Swemac Innovation / EUIPO – SWEMAC Medical Appliances (SWEMAC)

(Sprawa T-287/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy SWEMAC – Firma lub wcześniejsza krajowa nazwa handlowa SWEMAC Medical Appliances AB – Względna podstawa odmowy rejestracji – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Artykuł 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 54 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 61 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001) – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem

(2019/C 103/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Swemac Innovation AB (Linköping, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat G. Nygren)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: SWEMAC Medical Appliances AB (Täby, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat P. Jonsell)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lutego 2017 r. (sprawa R 3000/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Swemac Innovation a SWEMAC Medical Appliances.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Swemac Innovation AB zostaje obciążona kosztami, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez SWEMAC Medical Appliances AB w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Stavitskyi / Rada

(Sprawa T-290/17) ⁽¹⁾

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Obowiązek uzasadnienia – Zarzut niezgodności z prawem – Zasada proporcjonalności – Podstawa prawna – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada ne bis in idem

(2019/C 103/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward Stavitskyi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J. Grayston, solicitor, adwokaci P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i J.P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Paasivirta i L. Baumgart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1) w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosuje się środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim nazwisko Edward Stavytskyi zostało pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty, które poniósł E. Stavytskyi.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2019 r. – The GB Foods / EUIPO – Yatecomeré (YATEKOMO)

(Sprawa T-336/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy YATEKOMO – Graficzny krajowy znak towarowy yatecomeré – Dopuszczalność nowych dowodów w celu potwierdzenia prawdziwości faktu notoryjnego – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 103/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: The GB Foods (L'Hospitalet de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. C. Buganza González i E. Torner Lasalle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Yatecomeré, SL (Ribadumia, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. C. Erdozain López, V. Arnaiz Medina i L. Montoya Terán)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2017 r. (sprawa R 1506/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Yatecomeré a The GB Foods.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) The GB Foods, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – TN / ENISA

(Sprawa T-461/17) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Personel tymczasowy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o naborze – Stanowisko kierownika wydziału – Umieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Przyjęcie oferty zatrudnienia – Cofnięcie oferty zatrudnienia – Warunki zatrudnienia – Wykazanie odpowiednich cech charakteru – Artykuł 12 WZIP – Oczywisty błąd w ocenie – Przetwarzanie danych osobowych – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność

(2019/C 103/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TN (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (przedstawiciele: A. Ryan, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 listopada 2016 r., w której ENISA cofnęła ofertę zatrudnienia na stanowisku kierownika wydziału Służby administracyjnej, złożoną skarżącemu, oraz stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 20 kwietnia 2017 r. oddalającej jego zażalenie, a po drugie, zasądzenie od ENISA odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę doznane przez skarżącego w szczególności z racji niezgodnego z prawem cofnięcia tej oferty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TN zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Duym/Rada**(Sprawa T-549/17) ⁽¹⁾*****Służba publiczna – Urzędnicy – Procedura powołania na stanowisko kierownika wydziału – Ogłoszenie o naborze – Odrzucenie kandydatury – Powołanie innego kandydata – Obowiązek uzasadnienia – Zasada dobrej administracji – Interes służby – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada niedyskryminacji*****(2019/C 103/38)***Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Frederik Duym (Ostenda, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji komitetu doradczego ds. naboru, przesłanej skarżącemu pocztą elektroniczną w dniu 7 października 2016 r., odrzucającej jego kandydaturę w ramach procedury naboru kierownika wydziału niderlandzkiego w służbach tłumaczeniowych Rady, a także późniejszej decyzji organu powołującego Rady z dnia 20 grudnia 2016 r. o powołaniu pani A. na to stanowisko.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Frederik Duym pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Abdulkarim / Rada**(Sprawa T-559/17) ⁽¹⁾*****Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności*****(2019/C 103/39)***Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Mouhamad Wael Abdulkarim (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci J.-P. Buyle oraz L. Cloquet)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Veiga oraz I. Pouli, następnie I. Pouli oraz V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 62), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/907 z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 15), decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011, zmienionego ostatnio rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2017/907 z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującym rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, w zakresie, w jakim akty te dotyczą Mouhamada Waela Abdulkarima.
- 2) Utrzymuje się skutki decyzji 2017/917 oraz 2018/778 wobec M. W. Abdulkarima do dnia upływu terminu na wniesienie odwołania lub, jeśli odwołanie zostanie w tym terminie wniesione, do dnia jego ewentualnego oddalenia.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez M. W. Abdulkarima.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Karp / Parlament

(Sprawa T-580/17) (¹)

Służba publiczna – Personel kontraktowy – Zaszeregowanie – Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego – Przedwczesne zażalenie – Nieprawidłowość postępowania poprzedzającego wniesienie skargi – Niedopuszczalność – Autonomiczność środków odwoławczych – Nieprzedłużenie umowy o pracę członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych związane z urlopem macierzyńskim – Obowiązek uzasadnienia – Zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony – Nadużycie prawa – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność

(2019/C 103/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kevin Karp (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Lambers i R. Ben Ammar)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: Í. Ní Riagáin Düro i M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o zaszerzegowaniu skarżącego do grupy funkcyjnej II grupa zaszerzegowania 4 w ramach umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych zwartej w dniu 12 maja 2016 r., która uległa rozwiązaniu w dniu 11 listopada 2016 r., a po drugie, uzyskanie naprawienia szkody i krzywdy poniesionych przez skarżącego z tytułu tego zaszerzegowania.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kevin Karp zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Thun / EUIPO (Poisson)

(Sprawa T-604/17) ⁽¹⁾

**Wzór wspólnotowy – Zarejestrowany wzór wspólnotowy – Brak wniosku o przedłużenie rejestracji –
Wykreślenie wzoru po wygaśnięciu rejestracji – Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego – Przesłanki
kumulatywne – Obowiązek należytej staranności – Delegowanie uprawnień – Utrata prawa**

(2019/C 103/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Thun SpA (Bolzano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat B. Giordano)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 czerwca 2017 r. (sprawa R 1680/2016-3) dotyczącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Thun SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 30.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Sumol + Compal Marcas / EUIPO – Jacob (Dr. Jacob's essentials)(Sprawa T-656/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dr. Jacob's essentials – Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy COMPAL ESSENCIAL – Wcześniejsze graficzne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe FRUTA essencial i Compal FRUTA essencial – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]

(2019/C 103/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sumol + Compal Marcas, SA (Carnaxide, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat A. De Sampaio)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Söder i D. Walicka, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Ludwig Manfred Jacob (Heidesheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2017 r. (sprawa R 2067/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Sumol + Compal Marcas a L.M. Jacobem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 lipca 2017 r. (sprawa R 2067/2016/5).
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Sumol + Compal Marcas, SA.
- 3) Ludwig Manfred Jacob pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Alkarim for Trade and Industry / Rada(Sprawa T-667/17) ⁽¹⁾

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błąd w ocenie – Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności

(2019/C 103/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alkarim for Trade and Industry LLC (Tal Kurdi, Syria) (przedstawiciele: adwokaci J.P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele V. Piessevaux i A. Limonet, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/1245 z dnia 10 lipca 2017 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 178, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/1241 z dnia 10 lipca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2017, L 178, s. 1), decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/1245 z dnia 10 lipca 2017 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011, zmienionego ostatnio rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2017/1241 z dnia 10 lipca 2017 r. dotyczącym wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz przez rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującym rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim te akty dotyczą Alkarim for Trade and Industry LLC.
- 2) Skutki decyzji wykonawczej 2017/1245 oraz decyzji 2018/778 zostają utrzymane w mocy wobec Alkarim for Trade and Industry do chwili upływu terminu do wniesienia odwołania albo, jeśli odwołanie zostanie wniesione w tym terminie, do czasu ewentualnego oddalenia odwołania.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Alkarim for Trade and Industry.

⁽¹⁾ Dz.U. C 437 z 18.12.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Di-Ka (Lampe)

(Sprawa T-766/17) ⁽¹⁾

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający instalację oświetleniową – Podstawa unieważnienia – Wcześniejszy wzór – Indywidualny charakter – Poinformowany użytkownik – Stopień swobody twórcy – Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002

(2019/C 103/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eglo Leuchten GmbH (Pill, Austria) (przedstawiciel: adwokat H. Lauf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Di-Ka Vertriebs GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.H. Hoffmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. (sprawa R 738/2016-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Eglo Leuchten a Di-Ka Vertriebs.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Eglo Leuchten GmbH pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Briloner Leuchten (Lampe)
(Sprawa T-767/17) ⁽¹⁾

**Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór
wspólnotowy przedstawiający instalację oświetleniową – Podstawa unieważnienia – Wcześniejszy wzór –
Indywidualny charakter – Poinformowany użytkownik – Stopień swobody twórcy – Artykuł 6
rozporządzenia (WE) nr 6/2002**

(2019/C 103/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eglo Leuchten GmbH (Pill, Austria) (przedstawiciel: adwokat H. Lauf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Briloner Leuchten GmbH & Co. KG, dawniej Briloner Leuchten GmbH (Brilon, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.H. Hoffmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. (sprawa R 746/2016-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Eglo Leuchten a Briloner Leuchten.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Eglo Leuchten GmbH pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – İlhan / EUIPO – Time Gate (BIG SAM SPORTSWEAR COMPANY)

(Sprawa T-785/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy BIG SAM SPORTSWEAR COMPANY – Wcześniejszy słowny znak towarowy SAM – Względna podstawa odmowy rejestracji – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem – Artykuł 54 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 61 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/2001]

(2019/C 103/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ercan İlhan (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat S. Can)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: H. O'Neill i D. Walicka, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Time Gate GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Kunz-Hallstein)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 września 2017 r. (sprawa R 974/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Time Gate a E. İlhanem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ercan İlhan zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2019 r. – TecAlliance / EUIPO – Siemens (TecDocPower)

(Sprawa T-789/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TecDocPower – Wcześniejsze, słowny i graficzny, unijne znaki towarowe TECDOC i TecDoc – Względna podstawa odmowy rejestracji – Podobieństwo towarów i usług – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych – Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001]

(2019/C 103/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TecAlliance GmbH (Ismaning, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Engemann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Siemens AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2017 r. (sprawa R 2433/2016-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy TecAlliance a Siemens.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TecAlliance GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – Brown Street Holdings / EUIPO – Enesan (FIGHT LIFE) (Sprawa T-800/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy FIGHT LIFE – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy FIGHT FOR LIFE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001]

(2019/C 103/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brown Street Holdings Ltd (Auckland, Nowa Zelandia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci C. Hufnagel, M. Kleespies, J. Clayton-Chen i A. Bender, następnie M. Kleespies i A. Bender)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Walicka i M. Fischer, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Enesan AG (Zurych, Szwajcaria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. (sprawa R 36/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Brown Street Holdings a Enesan.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 26 września 2017 r. (sprawa R 36/2017-2) w zakresie, w jakim oddalono w niej sprzeciw wobec zgłoszenia znaku towarowego dla towarów i usług należących do klasy 5 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Brown Street Holdings Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Bekat / EUIPO – Borbet (ARBET)

(Sprawa T-79/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ARBET – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy BORBET – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001

(2019/C 103/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Arif Oliver Bekat (Esslingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Kohl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl, D. Hanf i D. Walicka, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Borbet GmbH (Hallenberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Krenzel)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 grudnia 2017 r. (sprawa R 1117/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Borbet a A.O. Bekatem.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Arif Oliver Bekat zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2019 r. – Gruppo Armonie / EUIPO (ARMONIE)

(Sprawa T-88/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ARMONIE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001

(2019/C 103/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gruppo Armonie SpA (Casalgrande, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Medri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. (sprawa R 2063/2017-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ARMONIE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gruppo Armonie SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – DeepMind Technologies / EUIPO (STREAMS)**(Sprawa T-97/18) ⁽¹⁾****Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego STREAMS –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2
rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Wcześniejsza praktyka EUIPO****(2019/C 103/51)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: DeepMind Technologies Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: T. St Quintin, barrister, K. Gilbert i G. Lodge, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo V. Ruzek i D. Walicka, następnie V. Ruzek i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2017 r. (sprawa R 35/2017-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego STREAMS jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DeepMind Technologies Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 2019 r. – Multifit / EUIPO (TAKE CARE)**(Sprawa T-181/18) ⁽¹⁾****Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego znaku towarowego Unii Europejskiej TAKE
CARE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001****(2019/C 103/52)***Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i L. Thiel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i M. Fischer, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 stycznia 2018 r. (sprawa R 845/2017-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego TAKE CARE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Multifit Tiernahrungs GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Arezzo Indústria e Comércio / EUIPO (SCHUTZ)

(Sprawa T-256/18) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SCHUTZ –
Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1
lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/
1001]**

(2019/C 103/53)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Arezzo Indústria e Comércio, SA (Belo Horizonte, Brazylia) (przedstawiciele: adwokaci A. Sebastião i J. M. Pimenta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2018 r. (sprawa R 661/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego SCHUTZ jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Arezzo Indústria e Comércio, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Marry Me Group/EUIPO (MARRY ME)

(Sprawa T-332/18) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MARRY ME –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001**

(2019/C 103/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Marry Me Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat G. Theado)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Schäfer i D. Walicka, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 marca 2018 r. (sprawa R 806/2017-5), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego MARRY ME jako znaku towarowego Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Marry Me Group AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2019 r. – Marry Me Group/EUIPO (marry me)

(Sprawa T-333/18) ⁽¹⁾

**Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego marry me –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) 2017/1001**

(2019/C 103/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Marry Me Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat G. Theado)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Schäfer i D. Walicka, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 marca 2018 r. (sprawa R 807/2017-5), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia graficznego marry me jako znaku towarowego Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Marry Me Group AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – Geske / EUIPO (SATISFYERMEN)**(Sprawa T-427/18) ⁽¹⁾**

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SATISFYERMEN – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001

(2019/C 103/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: André Geske (Lübbecke, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Sesma Merino i S. Hanne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 maja 2018 r. (sprawa R 2603/2017-1), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego SATISFYERMEN jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) André Geske zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 27.8.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 30 stycznia 2019 r. – Spliethoff's Bevrachtingskantoor / Komisja**(Sprawa T-149/16) ⁽¹⁾**

Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc finansowa w ramach instrumentu „Łącząc Europę” – Sektor transportu na lata 2014 – 2020 – Zawisłość sporu – Niedopuszczalność

(2019/C 103/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo P. Glazener, następnie Y. de Vries, D. Coumans i ostatecznie Y. de Vries i J. de Kok, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i J. Samnadda, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2015) 5274 final z dnia 31 lipca 2015 r. ustalającej wykaz wniosków wybranych do uzyskania pomocy finansowej Unii Europejskiej w odniesieniu do instrumentu „Łącząc Europę”(CEF) – sektor transportu, w wyniku zaproszeń do składania wniosków ogłoszonych w dniu 11 września 2014 r. w oparciu o wieloletni program prac.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2019 r. – L'Huillier / Gollnisch i Parlament

(Sprawa T-624/16 TO) ⁽¹⁾

Powództwo osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu – Oddalenie wniosku osoby trzeciej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta – Niedopuszczalność

(2019/C 103/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Osoba trzecia wnosząca powództwo: Guillaume L'Huillier (Etterbeek, Belgia) (przedstawiciel: adwokat A. Varaut)

Strona skarżąca w postępowaniu głównym: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Strona pozwana w postępowaniu głównym: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i L. Vétillard, pełnomocnicy)

Przedmiot

Powództwo osoby trzeciej przeciwko wyrokowi z dnia 7 marca 2018 r., Gollnisch/Parlament (T-624/16, niepublikowany, odwołanie w toku, EU:T:2018:121).

Sentencja

- 1) Powództwo osoby trzeciej zostaje oddalone.
- 2) Guillaume L'Huillier pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Parlament Europejski.
- 3) Bruno Gollnisch pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 21 stycznia 2019 r. – Pilatus Bank / EBC

(Sprawa T-687/18 R)

Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru

(2019/C 103/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilatus Bank plc (Ta'Xbiex, Malta) (przedstawiciele: adwokaci O.H. Behrends, M. Kirchner i L. Feddern)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Yoo, M. Puidokas i A. Karpf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania aktu Europejskiego Banku Centralnego zawartego w wiadomości elektronicznej z dnia 10 września 2018 r., zgodnie z którym EBC wymaga, aby strona skarżąca przekazywała wszelkie wiadomości za pośrednictwem osoby wskazanej przez maltański organ ds. usług finansowych lub za zgodą tej osoby.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Aquind / ACER

(Sprawa T-735/18)

(2019/C 103/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Wallsend, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Goldberg, E. White i C. Davis, Solicitors)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej pozwanej A-001-2018 z dnia 18 października 2018 r. i podtrzymanej przez nią decyzji pozwanej 05/2018 z dnia 19 czerwca 2018 r.;
- orzeczenie w przedmiocie głównych zarzutów prawnych podniesionych w skardze, dotyczących: (i) okoliczności, że pozwana i komisja odwoławcza pozwanej błędnie stwierdziły, iż skarżąca powinna najpierw wystąpić o decyzję dotyczącą transgranicznej alokacji kosztów i ją uzyskać, zanim stanie się możliwe wydanie decyzji na podstawie art. 17 rozporządzenia Parlamentu europejskiego i Rady (WE) Nr 714/2009⁽¹⁾ (zarzut czwarty) oraz (ii) nieuwzględnienia przez pozwaną i komisję odwoławczą pozwanej okoliczności, że w braku zwolnienia nie jest prawnie możliwe eksploataowanie przez skarżącą proponowanego połączenia międzysystemowego we Francji (zarzut szósty);
- orzeczenie z osobna w przedmiocie każdego z zarzutów podniesionych w skardze w celu uniknięcia dalszych sporów dotyczących kwestii spornych, kiedy wniosek o zwolnienie zostanie ponownie rozpatrzony przez pozwaną;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy popełnienia błędu w wykładni art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na przyznanie pozwanej swobody uznania przy rozpatrywaniu wniosku o zwolnienie.

W świetle obiektywnych kryteriów z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 swobodne uznanie przysługujące pozwanej powinno ograniczać się do zbadania, czy warunki te są spełnione, czy n.

2. Zarzut drugi dotyczy popełnienia błędu w wykładni rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na uznanie, że wniosek o zwolnienie powinien zostać uwzględniony jedynie w ostateczności.

Nie ma podstaw, aby uznać, że uwzględnienie wniosku o zwolnienie powinno stanowić środek ostateczny.

3. Zarzut trzeci dotyczy popełnienia błędu w ocenie ciężaru i standardu dowodu wymaganego do przyznania zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009.

Pozwana wydaje się narzucać skarżącej probatio diabolica.

4. Zarzut czwarty dotyczy popełnienia błędu w wykładni związku pomiędzy art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 714/2009 i art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 ⁽²⁾ oraz uznania na tej podstawie, że istnieje możliwość objęcia połączenia międzysystemowego skarżącej procedurą transgranicznej alokacji kosztów, a także nieuwzględnienia kwestii związanych z taką procedurą.

— Nieprawidłowe może być twierdzenie, że zwolnienie może zostać przyznane dopiero po wykazaniu, iż system regulacyjny zgodny z art. 12 rozporządzenia nr 347/2013 nie jest dostępny. System ten powinien być dobrowolny i nie powinien mieć zastosowania w przypadku przyznania zwolnienia.

— Podejście przyjęte przez pozwaną może nie uwzględniać zagrożeń związanych ze stosowaniem systemu regulacyjnego.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia podstawowej zasady pewności prawa Unii Europejskiej i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na odmowę uwzględnienia utrwalonych precedensów przy określaniu prawidłowej wykładni rozporządzenia nr 714/2009 i na przyjęcie radykalnie odmiennego podejścia.

— Skarżąca powinna mieć możliwość oparcia się na praktyce regulacyjnej i zasadach oceny wniosków o zwolnienie, które zostały ustanowione w decyzjach Komisji Europejskiej.

6. Zarzut szósty dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie przewidzianych w prawie francuskim ograniczeń mających zastosowanie we Francji do projektodawców elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych innych niż RTE.

— Ponieważ nie wykazano, że francuskie ograniczenia prawne nie są niezgodne z prawem UE, powinny one zostać uwzględnione przez pozwaną przy ocenie, czy inwestycja zostanie dokonana bez zwolnienia.

— Nie ma ograniczeń co do rodzajów ryzyka, które mogą zostać uwzględnione przy ocenie warunku określonego w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009.

7. Zarzut siódmy dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie konieczności istnienia długoterminowej pewności dochodów w celu zapewnienia finansowania połączenia międzysystemowego skarżącej.

Ryzyko związane z projektem może zniechęcać do angażowania potrzebnych funduszy. Należy zatem uwzględnić wpływ ryzyka na zdolność skarżącej do zapewnienia finansowania.

8. Zarzut ósmy dotyczy błędnego zastosowania art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 714/2009 ze względu na nieuwzględnienie ogólnego wpływu poszczególnych rodzajów ryzyka mających zastosowanie do połączenia międzysystemowego skarżącej.

Ogólny bilans ryzyka i zysku określa, czy inwestycja będzie kontynuowana. Dlatego też nie powinna być wystarczająca analiza każdego rodzaju ryzyka z osobna.

9. Zarzut dziewiąty dotyczy niezbadania w sposób wystarczający decyzji pozwanej przez komisję odwoławczą pozwanej.

Ze względu na zakres jej kompetencji i wagę kwestii, którymi się zajmuje, komisja odwoławcza strony pozwanej powinna była dogłębniej zbadać decyzję pozwanej.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. 2009, L 211, s. 15).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. 2013, L 115 s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2018 r. – ZZ / EBC

(Sprawa T-741/18)

(2019/C 103/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: M. Demetriou, QC, D. Piccinin, barrister, E. Poulton, L. Carlisle i R. Molesworth, solicitors)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 10 października 2018 r. dotyczącej planowanego nabycia przez stronę skarżącą znacznego pakietu akcji Banku A (ECB-SSM-2018-LV-2);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wykazania, że kontakty strony skarżącej z właściwymi organami nie były wystarczająco przejrzyste.
 - Strona skarżąca podnosi, że dowód, na jakim opiera się EBC w zaskarżonej decyzji, nie stanowi i nie daje odpowiedniej podstawy dla ustaleń EBC co do tego, że strona skarżąca nie działała w sposób przejrzysty, co mogłoby podważać jej uczciwość.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa poprzez uznanie, że niezmierzające do naruszenia prawa kontakty strony skarżącej z podmiotem trzecim poddają w wątpliwość uczciwość strony skarżącej.
 - Strona skarżąca podnosi, że EBC naruszył prawo poprzez ustalenie, że kontakty strony skarżącej z podmiotem trzecim poddają w wątpliwość jej uczciwość w sytuacji, w której EBC uznaje, iż strona skarżąca nie wiedziała o żadnych nadużyciach ze strony tego podmiotu trzeciego w czasie i w okolicznościach, w których strona skarżąca była niewinną ofiarą tego nadużycia.
-

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2018– Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi / Komisja Europejska**(Sprawa T-763/18)**

(2019/C 103/62)

*Język postępowania: węgierski***Strony**

Strona skarżąca: Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. (Lazarus Kft.) (Békés, Węgry) (przedstawiciel: L. Szabó, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- tytułem głównym, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wydanej w dniu 20 lipca 2011 r. w sprawie SA. 29432 – CP 290/2009 – Węgry – „Pomoc dla zatrudnienia pracowników niepełnosprawnych najprawdopodobniej niezgodna z prawem z uwagi na dyskryminujący charakter uregulowania” (zwanej dalej „decyzją zaskarżoną tytułem głównym”),
- tytułem pomocniczym, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wydanej w dniu 25 stycznia 2017 r. w sprawie SA. 45498 (FC/2016) – „Skarga OPS Újpest-lift Kft. w związku z pomocą państwa przyznaną w latach od 2006 do 2012 na rzecz przedsiębiorstw zatrudniających niepełnosprawnych pracowników” (zwanej dalej „decyzją zaskarżoną tytułem pomocniczym”),
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca wskazuje jeden zarzut dotyczący każdego z żądań.

1. Zarzut dotyczący roszczenia głównego: błąd co do prawa i błędna ocena dostępnego dowodu.

Węgierskie organy z naruszeniem art. 107 TFUE ust. 1 przyznały niezgodna z prawem pomoc państwa 21 przedsiębiorstwom korzystającym, które były konkurentami skarżącej. Pomoc ta nie była przeznaczona wyłącznie na dodatkowe koszty związane z zatrudnianiem niepełnosprawnych pracowników, lecz ponadto finansowała koszty ogólne korzystających przedsiębiorstw, zakłócając w ten sposób konkurencję. W decyzji zaskarżonej tytułem głównym Komisja wskazała, że łączna wysokość przyznanej korzystającym przedsiębiorstwom pomocy nie przekracza łącznej kwoty pomocy, którą należało przyznać zgodnie z art. 41 i 42 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych,⁽¹⁾ z którego to względu co do zasady sporna pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 TFUE ust. 3. Zaskarżona tytułem głównym decyzja nie dotyczy niekorzystnych skutków wynikających dla skarżącej z przepisów krajowych przyznających pomoc, a tym samym narusza prawa proceduralne, które przysługują skarżącej na mocy art. 108 TFUE ust. 2.

2. Zarzut dotyczący żądania pomocniczego: naruszenie prawa i oczywiste wynaturzenie dostępnego dowodu

Komisja naruszyła prawo i wynaturzyła w oczywisty sposób dostępny dowód wskazując w zaskarżonej tytułem pomocniczym decyzji, iż skarga OPS Ujpest-lift Kft. nie zawiera żadnego nowego elementu prawnego lub faktycznego, które zmieniłyby dokonaną przez Komisję ocenę sprawy SA. 29432 — CP 290/2009. Zaskarżona tytułem pomocniczym decyzja nie dotyczy niekorzystnych skutków wynikających dla skarżącej z przepisów krajowych przyznających pomoc, a tym samym narusza prawa proceduralne, które przysługują skarżącej na mocy art. 108 TFUE ust. 2.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. [107 TFUE] i [108 TFUE]88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. 2008 L 214, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2019 r. – Republika Czeska / Komisja

(Sprawa T-13/19)

(2019/C 103/63)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil i O. Serdula, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą, na mocy art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, gdyż po warunkowym udostępnieniu przez Republikę Czeską tradycyjnych zasobów własnych w wysokości 40 482 255 CZK, nie wszczęła ona postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom przeciwko Republice Czeskiej w tym zakresie ani nie dokonała zwrotu spornej kwoty, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Republika Czeska uważa, że obowiązek Komisji do podjęcia wskazanych działań wynika z zasady lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z prawem do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zważywszy, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału⁽¹⁾, wyłącznie Trybunał może w ramach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego rozstrzygnąć spór między państwem członkowskim a Komisją Europejską dotyczący tradycyjnych zasobów własnych, Komisja w następstwie warunkowego udostępnienia środków, powinna bezzwłocznie wszcząć takie postępowanie albo dokonać zwrotu odnośnej kwoty, jeżeli nie ma podstaw do wszczęcia postępowania.

Republika Czeska przekazała warunkowo na rachunek Komisji sporną kwotę już w 2015 r. Jednakże Komisja Europejska nie wszczęła postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom przeciwko Republice Czeskiej ani nie dokonała zwrotu warunkowo przekazanej kwoty, jakkolwiek Republika Czeska zwróciła się do niej o to. W związku z tym zdaniem Republiki Czeskiej spełnione zostały przesłanki stwierdzenia beczynności Komisji.

⁽¹⁾ Zobacz wyroki z dnia 25 października 2017 r., Słowacja/Komisja (C-593/15 P i C-594/15 P, EU:C:2017:800) i z dnia 25 października 2017 r., Rumunia/Komisja (C-599/15 P, EU:C:2017:801).

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – AD / ECHA**(Sprawa T-25/19)**

(2019/C 103/64)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* AD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi oraz N. Flandin)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 28 marca 2018 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę zawartej przez stronę skarżącą z ECHA;
- unieważnienia ogłoszenia o naborze opublikowanego w dniu 9 marca 2018 r. przez ECHA, dotyczącego stanowiska członka personelu kontraktowego GF II, w zakresie, w jakim we wspomnianym ogłoszeniu zaproponowano stanowisko z zadaniami identycznymi jak te, jakie wykonywała strona skarżąca na podstawie umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego;
- w stosownym przypadku, stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 1 października 2018 r., doręczonej stronie skarżącej w dniu 2 października 2018 r., o oddaleniu zażalenia na decyzję o nieprzedłużeniu umowy;
- zasądzenia odszkodowania za szkodę oraz zadośćuczynienia za krzywdę, jakie skarżąca miała ponieść;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia *Work Instructions* (instrukcji pracy) opracowanych przez ECHA w odniesieniu do procesu przedłużania lub nieprzedłużania umów, a także naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku staranności.
5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca twierdzi, że powody przytoczone przez ECHA w uzasadnieniu nieprzedłużenia umowy są oczywiście błędne i świadczą o nadużyciu władzy.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2019 r. – AF / FRA**(Sprawa T-31/19)**

(2019/C 103/65)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* AF (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i N. Flandin)*Strona pozwana:* Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 9 maja 2018 ustalającej wykaz członków personelu tymczasowego kwalifikujących się do zmiany zaszeregowania za rok 2017, niezawierający nazwiska skarżącego;
- w stosowanym wypadku, stwierdzenie nieważności decyzji FRA, doręczonej skarżącemu w dniu 5 października 2018 r., na mocy której oddalono zażalenie skarżącego na tę decyzję;
- zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 54 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP), jak również art. 30 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego oraz art. 3 decyzji zarządu FRA nr 2016/01 ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze dotyczące art. 54 WZIP.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji zapisanego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2019 r. – Harrington Padrón / Rada**(Sprawa T-32/19)**

(2019/C 103/66)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Katherine Nayarith Harrington Padrón (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie w związku z ustalaniem, że jej nazwisko powinno zostać utrzymane w wykazach ujętych w załączniku I do decyzji Rady (WPZiB) 2017/2074 z dnia 13 listopada 2017 r.⁽³⁾ i w załączniku IV do rozporządzenia Rady (UE) 2017/2063 z dnia 13 listopada 2017 r.⁽⁴⁾, pomimo faktu, że nie jest już zastępcą prokuratora generalnego i nie jest powiązana z wenezuelskimi organami rządowymi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniająca decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018. L 276, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonujące rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/2074 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 60).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/2063 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2019 r. – Portugalia / Komisja

(Sprawa T-38/19)

(2019/C 103/67)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 7424 z dnia 16 listopada 2018 r., doręczonej w dniu 19 listopada 2018 r., która wyłącza z finansowania określone wydatki dokonane z Europejskiego Funduszu Gwarancji Rolnej (EFGR) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽¹⁾ w części, w jakiej wyłączyło ono z finansowania Unii Europejskiej kwotę 8 703 417,29 EUR dotyczącą wydatków zadeklarowanych przez Republikę Portugalską w ramach zasady wzajemnej zgodności w latach 2014-2016,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: naruszenie prawa poprzez uznanie, że system portugalski jest zbyt pobłażliwy – naruszenie art. 24 rozporządzenia(WE) nr 73/2009⁽²⁾ i naruszenie art. 54 ust. 1 lit. c) akapit drugi i art. 71 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009⁽³⁾.

Zarzut drugi:

1. „Obliczenie korekty finansowej” – naruszenie prawa, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenie zasady proporcjonalności oraz art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 przez Komisję;
2. Naruszenie zasady proporcjonalności.

Zarzut pomocniczy

Sankcja i brak technicznej precyzyjności dokumentu C(2015) 3675 Komisji (załącznik A.5) – naruszenie prawa i zasady proporcjonalności.

- (¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1841 z dnia 16 listopada 2018 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowana jako dokument nr C(2018) 7424] (Dz.U. 2018, L 298, s. 34).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).
- (³) Rozporządzenie komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2019 r. – WV / ESDZ

(Sprawa T-43/19)

(2019/C 103/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 28 marca 2018 r. o oddaleniu wniosku o odszkodowanie, a w razie potrzeby także decyzji oddalającej zażalenie z dnia 26 czerwca 2018 r., wydanej w dniu 26 października 2018 r.;
- w konsekwencji, uwzględnienie wniosku o odszkodowanie złożonego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, opisanego w piśmie z dnia 29 listopada 2017 r., uznanie i zasądzenie wypłaty na rzecz skarżącej przez SEAE odszkodowania, szacowanego, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania, na kwotę 690 000 EUR, ustaloną ex aequo et bono, z tytułu łącznie szkody majątkowej, krzywdy, naruszenia reputacji i szkody zawodowej, która to kwota została określona na dzień 31 stycznia 2019 r., z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania oraz zażądania odszkodowania za utratę przyszłych dochodów z racji potencjalnego odejścia z pracy w instytucjach;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia w szczególności art. 12, 12a, 22b, 24, 25 i 26 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Strona skarżąca podnosi również, po pierwsze, w ramach zarzutu, naruszenie w szczególności art. 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, europejskiej Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności, prawa do obrony, zasady kontryktoryjności oraz art. 296 TFUE.

Po drugie, skarżąca uważa, że administracja dopuściła się również nadużycia prawa i nadużycia proceduralnego, oprócz tego, że oczywiście naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równości broni. Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest obciążona naruszeniem zasady wymagającej od administracji wydawania decyzji wyłącznie na prawnie dopuszczalnych podstawach, czyli na podstawach istotnych dla sprawy i nieobciążonych oczywistym błędem w ocenie, *de facto* lub *de iure*, a także naruszeniem zasad proporcjonalności, obowiązku wspomagania i staranności, zachowania rozsądnych terminów i dobrej administracji.

Zaskarżona decyzja została wydana na podstawie stronniczej, pełnej uprzedzeń i tendencyjnej ocenie okoliczności faktycznych i mających zastosowanie przepisów.

Skarżąca podnosi co do istoty, że niewątpliwie istnieje związek przyczynowy między zawinionym działaniem organu powołującego a doznanymi szkodami, gdyż te zawinione działania poważnie naruszały integralność zawodową, psychiczną i finansową skarżącej. Te zawinione działania zmierzały bowiem do zbrukania, czy wręcz zniszczenia reputacji skarżącej wobec jej wewnętrznych i zewnętrznych rozmówców, i wywołały rzeczywistą utratę przez nią szansy rozwoju zawodowego, przez co została ona postawiona w sytuacji, w której była bezradna, a która powodowała u niej lęk lub niepokój i nieustanną niepewność co do przyszłości.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Dansk Erhverv / Komisja

(Sprawa T-47/19)

(2019/C 103/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dansk Erhverv (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciel: adwokat T. Mygind)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 6315 final z dnia 4 października 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44865 (2016/FC) – Niemcy – Domniemana pomoc państwa dla niemieckich sklepów przygranicznych z napojami;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia przez Komisję uprawnień proceduralnych przysługujących stronie skarżącej, jako stronie zainteresowanej, zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4, art. 12 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego⁽¹⁾ poprzez niewszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE pomimo zaistnienia poważnych trudności przy ocenie kwestii z dziedziny pomocy państwa stanowiących przedmiot skargi do Komisji dotyczącej praktyki administracyjnej związanej ze „zgłoszeniem wywozowym”, a w szczególności zwolnieniem sklepów przygranicznych z ciążącego na nich obowiązku pobrania kaucji, a zatem zapłaty VAT od kaucji, a także dotyczącej zwolnienia z grzywien w przypadku naruszenia obowiązków pobrania kaucji wynikających z niemieckiego systemu kaucji za napoje w puszkach. Komisja naruszyła zatem prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, po pierwsze, jeśli chodzi o zgodność praktyki „zgłoszenia wywozowego” ze zobowiązaniami ciążącymi na Niemczech zgodnie z art. 4 ust. 3 TFUE dyrektywy w sprawie opakowań⁽²⁾ i z zasadą zanieczyszczający płaci oraz z wymogami w zakresie pobierania kaucji przewidzianymi w mających zastosowanie niemieckich uregulowaniach w sprawie opakowań. Po drugie, Komisja popełniła błąd w odniesieniu do skutków pomocy państwa wpływów z VAT utraconych przez Niemcy na skutek praktyki „zgłoszenia wywozowego”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. 2018, L 150, s. 141).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – smart things solutions / EUIPO – Samsung Electronics (smart:)things)

(Sprawa T-48/19)

(2019/C 103/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: smart things solutions GmbH (Seefeld, Niemcy) (przedstawiciel: R. Dissmann, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Samsung Electronics GmbH (Schwalbach am Taunus, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach czarnym i zielonym zawierający elementy słowne „smart:)things” – unijny znak towarowy nr 10 914 836

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 listopada 2018 r. w sprawie R 835/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – View / EUIPO (CREATE DELIGHTFUL HUMAN ENVIRONMENTS)

(Sprawa T-49/19)

(2019/C 103/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: View, Inc. (Milpitas, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: G. Tritton, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego CREATE DELIGHTFUL HUMAN ENVIRONMENTS – Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr 1 381 213

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2018 r. w sprawie R 1625/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – Casual Dreams / EUIPO – López Fernández (Dayaday)

(Sprawa T-50/19)

(2019/C 103/72)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Casual Dreams, SLU (Manresa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Tarí Lázaro)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Miguel Ángel López Fernández (Fuensalida, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Dayaday – zgłoszenie nr 13 243 563

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2018 r. w sprawie R 2097/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej wydanej w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie R 2097/2018-5, którą oddalono częściowo odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów EUIPO nr B 2 469 545 z dnia 17 grudnia 2015 r.;
- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w zakresie, w jakim utrzymano w niej w mocy oddalenie sprzeciwu i odwołania w odniesieniu do towarów z klas 9, 16 i 24;
- odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 13 243 563 dokonanego przez interwenienta w odniesieniu do następujących towarów:

klasa 9: „urządzenia optyczne, wzmacniacze i korektory; wzmacniacze optyczne; artykuły optyczne; urządzenia i przyrządy optyczne; szkło optyczne; obiektywy wymienne; soczewki antyrefleksyjne; soczewki z tworzywa sztucznego; soczewki [szkła] optyczne; soczewki optyczne; obiektywy; okulary przeciwsłoneczne; okulary korekcyjne; etui na okulary przeciwsłoneczne; soczewki korekcyjne [optyka]; szklane soczewki optyczne; oprawki do okularów i okularów przeciwsłonecznych; łańcuszki do okularów przeciwsłonecznych; szkła przeciwsłoneczne nakładane na okulary; paski do okularów przeciwsłonecznych; soczewki do okularów słonecznych; soczewki optyczne do okularów słonecznych; oprawki do okularów słonecznych; artykuły optyczne [okulary] korekcyjne; łańcuszki do binokli; sznurowadła do binokli; soczewki do okularów; okulary optyczne; pojemniki do soczewek kontaktowych; etui przystosowane do szkła kontaktowych; etui na okulary; futerały na obiektywy; pojemniczki na szkła kontaktowe; okulary [optyka]; okulary do czytania; okulary dla dzieci; okulary polaryzacyjne; oprawki do okularów; oprawki okularowe [puste]; zauszki do okularów; osłony do okularów; uchwyty do okularów; okulary; okulary [optyka]; okulary korekcyjne; uchwyty do okularów; gogle zimowe; okulary dla rowerzystów; oprawki do okularów; łańcuszki do binokli; okulary ochronne do uprawiania sportu; etui na okulary; oprawki do okularów słonecznych; gogle zimowe; gogle do pływania; okulary ochronne do uprawiania sportu; okulary do uprawiania sportu”;

klasa 16: „kleje do materiałów papierniczych lub do użytku domowego; dzieła sztuki oraz figurki z papieru i kartonu, modele architektoniczne; materiały piśmienne; spinacze do pieniędzy; kleje do artykułów papierniczych; worki i torby papierowe; kalendarze spotkań [agendy]; katalogi; pamiętniki ze skórzanymi okładkami; reklamy drukowane; ramki i stojaki do fotografii; materiały drukarskie i introligatorskie; artykuły do pisanie i stemplowania; materiały szkoleniowe i instruktażowe; noże do papieru [akcesoria biurowe]; agendy; tacki biurkowe; materiały biurowe; artykuły biurowe [z wyjątkiem mebli]; materiały do pisanie; artykuły papiernicze do pisanie; artykuły biurowe; przybory szkolne [artykuły piśmienne]; podpórki do książek; tace na pióra i długopisy”;

klasa 24: „tkaniny; zasłony; pokrowce i narzuty na meble; artykuły tekstylne do użytku w gospodarstwie domowym; domowe artykuły tekstylne wykonane z materiałów nietkanych; bielizna stołowa i pościelowa; wyroby tekstylne do wieszania na ścianach; elementy wystroju wnętrz wykonane z tkanin; nietkane artykuły tekstylne; fizeliny wykonane z materiałów nietkanych; podszewki z tkanin do kapeluszy, w belach; podszewki [tkaniny]; chusteczki do nosa z materiałów tekstylnych; chusteczki tekstylne; wyroby tekstylne nieujęte w innych klasach; chusteczki do nosa; tkaniny z lnu; tkaniny z flaneli; tkaniny do wyposażenia wnętrz; ściereczki toaletowe [do mycia się]; kuchenne ręczniki [tekstylne]; tkaniny nieujęte w innych klasach; fizelina; polar wykonany z polipropylenu; polar wykonany z poliestru; tekstylne podszewki do odzieży; fular [tkanina]; materiały tekstylne w belach z bawełny; syntetyczne tekstylia sprzedawane w belach; tkaniny tekstylne w belach; płótna; materiały na tkaniny dekoracyjne [elementy wystroju wnętrz]; materiały do produkcji odzieży; materiały na garnitury [tkaniny]; tekstylia do produkcji artykułów odzieżowych; tkaniny tekstylne do wyrobu domowych artykułów tekstylnych; tkaniny tekstylne do użytku w produkcji odzieży sportowej; tkaniny tekstylne do produkcji odzieży; tkanina do użytku w produkcji portfeli; tkaniny imitujące skóry zwierzęce; tkanina do produkcji odzieży wierzchniej dla kobiet; dżins [tkanina]; tkanina stosowana w urządzeniach ortopedycznych; tkaniny nieprzemakalne do użytku w produkcji spodni; tkaniny nieprzemakalne do użytku w produkcji kurtek; tkaniny nieprzemakalne do użytku w produkcji kapeluszy; tkaniny nieprzemakalne do użytku w produkcji rękawic; tkaniny do użytku jako podszewki do odzieży; tkaniny ubraniowe; tkaniny powlekane do zastosowania w produkcji towarów skórzanych; tkaniny powlekane do zastosowania w produkcji odzieży przeciwdeszczowej; materiały tekstylne tkane imitujące skórę; tekstylia odporne na wodę, ale przepuszczające wilgoć; materiały tekstylne w belach do produkcji ręczników”;

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2019 r. – Laboratorios Ern / EUIPO – SBS Bilimsel Bio
Çözümmler Sanayi Ve Ticaret (apiheal)**

(Sprawa T-51/19)

(2019/C 103/73)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Correa Rodríguez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: SBS Bilimsel Bio Çözümmler Sanayi Ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego apiheal – zgłoszenie nr 14 411 557

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 listopada 2018 r. w sprawie R 1725/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w związku częściową rejestracją znaku towarowego dla następujących towarów: „produkty perfumeryjne; kosmetyki; zapachy; dezodoranty (dla ludzi lub dla zwierząt); mydła; zioła do kąpieli [do celów innych niż medyczne]; preparaty do pielęgnacji zębów, środki do czyszczenia zębów, preparaty do polerowania protez dentystycznych, preparaty do wybielania zębów, płyny do płukania jamy ustnej, nie do celów medycznych” z klasy 3 i „środki do zwalczania robactwa; fungicydy, herbicydy” z klasy 5;
- odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 411 557 apiheal w odniesieniu do wymienionych „produktów perfumeryjnych; kosmetyków; zapachów; dezodorantów (dla ludzi lub dla zwierząt); mydeł; ziół do kąpieli [do celów innych niż medyczne]; preparatów do pielęgnacji zębów, środków do czyszczenia zębów, preparatów do polerowania protez dentystycznych, preparatów do wybielania zębów, płynów do płukania jamy ustnej, nie do celów medycznych” z klasy 3 i „środków do zwalczania robactwa; fungicydów, herbicydów” z klasy 5;
- obciążenie EUIPO i, w odpowiednim przypadku, interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2019 r. – SBS Bilimsel Çözümle Sanayi Ve Ticaret / EUIPO –
Laboratorios Ern (apiheal)**

(Sprawa T-53/19)

(2019/C 103/74)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: SBS Bilimsel Çözümle Sanayi Ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat M. López Camba)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy apiheal – zgłoszenie nr 14 411 557

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 listopada 2018 r. w sprawie R 1725/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy odmówiono rejestracji znaku towarowego dla towarów z klas 30 i 5 (akapity pierwszy i trzeci sentencji tej decyzji);
- obciążenie EUIPO i Laboratorios Ern, SA, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO i in. / SEAE**(Sprawa T-56/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 103/75)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO / SEAE**(Sprawa T-479/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 103/76)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PP i in. / SEAE**(Sprawa T-727/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 103/77)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – VJ / SEAE**(Sprawa T-180/18) ⁽¹⁾**

(2019/C 103/78)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 31 stycznia 2019 r. – PO / SEAE**(Sprawa T-494/18) ⁽¹⁾**

(2019/C 103/79)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL